

Z ráje do ráje

VSTUP JEN NA VLASTNÍ
NEBEZPEČÍ!

ID. 1211

PHOTOCASE.COM

PRODUCTION USE OF THIS FILE IS PROHIBITED!

VISIT PHOTOCASE.COM TO ACQUIRE A PROPER LICENCE.

Z ráje do ráje

Skoro

Transcendentální
meditace

Ztracené svědomí

»...a mnoho
byla trápená...«

Milí čtenáři časopisu Z ráje do ráje, chceme vám poděkovat za projevenou důvěru v minulých čtyřech ročnících. Časopis je mladý a jeho obsah je stále ve vývoji, proto mnohdy nenajdete svá oblíbená témata na stejném místě. Vždy se snažíme o co nejkvalitnější obsah, ale není jednoduché vyhovět všem čtenářům. V minulém roce také zrušilo odběr několik čtenářů, ale na druhé straně je počet nově přihlášených tak veliký, že musíme zvýšit počet výtisků. Na tomto místě chceme také poděkovat za mnohé povzbudivé dopisy, které dodávají sílu do další práce. Dá-li náš Pán, budou v letošním roce vydány čtyři nebo pět čísel. Také děkujeme za příspěvky k vytištění, jsme vděční za každou poskytnutou pomoc při obstarávání vhodného materiálu do tisku.

Několikrát nám také bylo naznačeno, že časopis zveřejňuje hodně kritiky a není loajální k církvi. Ptáme se, co je to kritika? Jestliže je např. poukázáno na věci, které by se neměly vyskytovat v církvi „ostatků“, je to kritika? Jestliže např. církev koná společné ekumenické bohoslužby s evangelíky, katolíky a jinými odpadlými církvemi, je poukázání na tuto skutečnost kritikou? Mlčím-li k tomu, jsem spoluvinným. Proč církev dává takovým kazatelům „zelenou“ a k tomu je ještě platí z desátků členů církve? Snad se laodicejská církev probudí, dokud je ještě čas. Co prorokovali falešní proroci v době starého Izraele? Vždy jen to, co si přála církev (vláda), byli vždy loajální. Časopisu nejde o kritiku, ale chce jen poukázat na věci, které by se v církvi neměly dít.

Na tomto místě se ještě chceme dotknout studií setkání s br. Krakoligem, o kterém se šíří spousta řečí druhu „jedna paní povídala“. S politováním musíme říci, že do této akce se také zapojilo Moravskoslezské sdružení dopisem určeným kazatelům. Tento dopis odradil od účasti na setkání některé z přihlášených. Přišli ale mnozí, kteří si řekli, přesvědčíme se sami. A nelitovali. Rozbory biblických textů např. o Ježíšově božství a lidství a Jeho oběti, byly přínosem pro každého účastníka. Bylo potěšením vidět plně obsazený sál „studenty“ Božího slova. Co nám napsali někteří účastníci setkání, najdete na jiném místě. Pro letošní rok plánujeme dvě setkání, jedno koncem června a druhé v září. Témata budou oznámena v letošním druhém čísle.

Časopis vstupuje do dalšího roku s plnou odpovědností ke svým čtenářům. Jen ještě upozornění o předplatném. Pro rok 2007 bylo plánováno šest čísel, ale vydáno bylo jen pět. Kdo zaplatil dopředu šest čísel, pak v letošním roce zaplatí o číslo méně. V druhém čísle se také dovíte počet vydání v letošním roce a podle toho se zařídíte s placením. Některá starší čísla jsou ještě na skladě, můžeme je také nabídnout jako reklamu pro časopis. ■

Redakce
Jaroslav Juřica

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Jurica Marcela - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury
MK ČR E 15637
ISSN 1802-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol:

OBSAH

2	úvodník	
4	Vstup jen na vlastní nebezpečí ! Ján Kováčik	TÉMA
7	Stěhování do Michigenu pravdivý příběh pro děti i dospělé	DĚTEM
8	Skoro Ján Kováčik	JEŽÍŠ VÍTĚZÍ !
11	K zamyšlení	
12	Pohlédnutí za studijním setkáním čtenářů časopisu ZRDR; Ohlas čtenářů na studijní setkání ve Frýdlantě n. Ostr.	NAŠIM ČTENÁŘŮM
14	Drobnosti	
15	Co napsali jiní	
16	Transcendentální meditace <i>Pokračování</i> M. Heide	KULT
19	Církev Ján Kováčik 	CÍRKEV
20	Ztracené svědomí Jaroslav Juřica	JEŽÍŠ HOJÍ
22	»...a mnoho byla trápená...« Samuel Koranteng – Pipin	PILÍŘE VÍRY
24	Konflikt na blízkém východě Jaroslav Juřica	BOJ KULTUR

**A nepřipodobňujte se světu tomuto,
ale proměňtež se obnovením mysli
své, tak abyste zkusili, jaká by byla
vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.**

Ř 12,2

VSTUP JEN NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ!

ID. 121731

PHOTOCASE.COM

PRODUCTION USE OF THIS FILE IS PROHIBITED!

VISIT PHOTOCASE.COM TO ACQUIRE A PROPER LICENCE.

**Neboť
jaký
pramen,
taková je
i voda!**

Jsou určitá místa, na které není vhodné nebo žádoucí z bezpečnostních důvodů vstupovat a zdržovat se nich. Někdy bývají dokonce označena výstražným trojúhelníkem, případně signalizačním zařízením. Podobnou výstrahu pro náš duchovní život nám na různých místech poskytuje i Písmo. Jedním z nich je sdělení ve Zjevení 18,12, varující nás: Pozor, nevcházet na místa satanem ovládaná! „Potom jsem spatřil jiného anděla sestupovat s nebe s mocí velikou. Přitom se země ozářila jeho leskem. I vykřikl mocným hlasem: Padl, padl ten veliký Babylon! Stal se obydlím zlých duchů, vězením všech duchů nečistých a vězením všeho nečistého a odporného pŕactva.“ (překlad COL)

Zde je popsán mocný anděl oznamující pád velikého Babylónu, ale i hroznou skutečnost, že se stal, změnil se v bydlíště démonů a vězením všech nečistých duchů. Při čtení těchto slov jde (měla by jít) hrůza na každého čtenáře z toho, čím se stal padlý Babylón! Jaké nebezpečí

se na jeho místech nachází! Velikým Babylónem je koalice církví, které zavrhlý Trojandělské poselství.

Podobnou zprávu zaznamenala i služebnice Páně: „Viděla jsem, že od té doby, co Pán Ježíš opustil první oddělení nebeské svatyně a vešel za druhou oponu, naplňují se církve stále více nečistým, ohyzdným ptactvem.“ EW 274

Nevím, kdo by se mohl cítit dobře v příbytku, který je přístřeškem (domovem) démonů a nejrůznějších příšer (Iz 13,21.22), ze kterých už jen při pomýšlení naskakuje husí kůže, strach a hrůza!

EGW použila ve svém výroku slovo *církve*. Jenže církve se nevznášejí na nějakém pomyslném *obláčku*. Mají své nejrůznější shromažďovací prostory, kostely, katedrály, chrámy, kláštery, atd. To znamená, že to jsou místa, která jsou obydlena a vězením nečistých duchů. Je to jejich *domácí půda*. Měli byste odvahu hledat modlitební ztišení a inspiraci právě v těchto místech? Já ne, když vím, kdo tam vládne a může na mne působit svým vlivem!

Přesto se tak děje !

Když jsou tato sakrální (posvátná) místa naplněna nečistými duchy, pak nechápu a nerozumím tomu, proč tam vstupují i někteří ASD, a to zvláště o svátcích slunovratu (vánocích) v čase půlnočních mší? Prý kvůli okouzující hudbě! Věřím tomu, vždyť už v ráji dokázal padlý anděl zapůsobit na uši podmanivou hudbou o zakázaném ovoci, která natolik okouzila, že vzala a pojedla ovoce působící smrt. (vedoucí k smrti)

V Adventu 9/2007 jsem se dočetl jiný příběh, pojednávající o vysoce postaveném muži v Euro-africké divizi, kterým je Jean-Luc Rolland. Tento bratr řídí Badatelské centrum E.G. Whiteové. To vše je O.K. Co mne ovšem zaskočilo je skutečnost, že on taková místa vyhledává. V rámečku na str. 3 je uvedeno: „Jean-Luc Rolland je docentem teologie (vyučuje dějiny, duchovní hudbu a spiritualitu) na adventistické škole v Collonges ve Francii. Vyrosl v katolické rodině. Jako příznivec Mozarta přišel do styku s adventisty a ve svých 20 letech se nechal pokřtít. Studoval hru na klavír, sborový zpěv a teologii. Ve Francii byl 17 let činný jako kazatel a v roce 2002 převzal vedení nově založeného badatelského centra Ellen Whiteové u Euro-africké divize v Collonges. Rád navštěvuje francouzské kláštery, aby se v jejich meditativní atmosféře modlil. V současné době píše svou doktorskou práci o vlivu severoamerického fundamentalistického protestantismu na adventisty.“ (důraz podtržením učinil dodatečně autor článku „Vstup jen na vlastní nebezpečí“)

Je pro mne tajemstvím, proč adventistický teolog vyhledává katolické prostředí, kláštery k meditacím (rozjímání, modlitbám), právě taková místa, s krucifi-

xi, sochami svatých a schránkou s ostatky světců, nad kterými se nadpřirozeným způsobem *mění* chléb a víno na skutečné tělo a krev Ježíše Krista?? To nemohu vůbec pochopit!

Dále pak na str. 4 ve svém interview pro časopis AD-VENTECHO 3/2007 doporučuje i čtenářům (rozuměj ASD), kam se uchýlit k prohloubení své osobní spirituality (duchovnosti, zbožnosti). Kromě nejrůznějších vhodných míst v přírodě doporučuje i nějaký klášter. Co s touto radou ?

Je pravdou, že naše modlitebny jsou přes týden uzavřeny a v sobotu bývají zvláště o přestávce až příliš hlučné na to, aby se třeba jen v koutku mohl člověk sklonit a bez vyrušení vyslat svoji modlitbu k trůnu Všemohoucího! V Bibli čteme, že to mohla v době soudců učinit Anna, když přišla do svatostánku v Sílo. Tam vládlo posvátné ticho, ve kterém mohla vylít srdce svému Bohu (1S 1,9.10).

Když u nás takové podmínky nejsou, půjdeme proto do klášterů nebo jiných babylonských svatyní, do míst, která jsou plná mystické atmosféry? Co když se to někomu může stát osudným a začne tam chodit trvale? Osobně bych nikdy kvůli modlení (inspiraci) na taková místa nevcházel, ale ani bych je nikomu nedoporučoval!

V závěru chci poukázat na některé biblické postavy a pohanské svatyně, podobné těm ze Zjevení 18. Totiž nedovedu si představit ...

- Abrahama, že by se šel modlit v nějaké životní situaci do některé svatyně obyvatel země, ve které bydlel ...
- Mojžíše, žijícího v Egyptě, jak hledal inspiraci v egyptské svatyni, zasvěcené Apisovi ...
- Eliáše, meditujícího v bálové svatyni na hoře Karmel ...
- Daniela, zajatce babylonského krále Nabuchodonozora, jak se modlí v lštarině nebo Mardukově chrámu ...
- apoštola Pavla, vstupujícího v Efezu do chrámu Diany Efezské ...
- Valdenské, Hugenyoty, České bratry..., navštěvující kláštery svých papežských pronásledovatelů ...

A v současnosti? Už vůbec nemohu pochopit velice divnou a přitom smutnou skutečnost, že mladí kazatelé, odchovanci adventistické sázavské teologické školy, studují ještě navíc i na Evangelické teologické fakultě! Ovšem ještě horší skutečností (která se drží pod pokličkou) je to, že někteří jsou dokonce vysíláni studovat Katolickou bohosloveckou fakultu! Kam ta lodička pluje, jaký vítr napíná její plachty!?

Z toho důvodu se ptám: budou tito adventističtí kazatelé-teologové schopni rozpoznávat *dobré od zlého* – *pravé od nepravého*? Pochybuji, velice pochybuji, neboť posun myšlení je už nyní viditelný! Pochybuji

i z toho důvodu, že po vstřebání cizí teologické filosofie, nebudou moci vnímat čistou biblickou pravdu, kterou nám Bůh svěřil, zvláště v Trojan-
dělském poselství. To proto, neboť se napili ze znečištěných a kalných babylónských vod, které jsou velice nebezpečné. Proč tam tedy jdou? Co tím získají? Zběhlost ve světské filosofii, kterou pak budou ve sborích servírovat jako *pokrm v čas příhodný*? Proč jim nestačí a nechutná křesťalově čistá a živá voda z Libánu (Jr 19,14), ani osvěžení z pramene v Siloe (Iz 8,6), o které mluvil Ježíš se Samaritánkou? (J 4,14) Chtějí ochutnat něco nebezpečného jako Eva v ráji. A výsledek?

Nezapomeňme, že i v duchovní oblasti platí neměnná zákonitost: *Co přijímáš, to i vydáváš!* To znamená, když přijímáš vodu z Ježíšova pramene, staneš se jej prostředkovatelem. Pokud však budeš pít vodu z babylónských kaluží, budeš ji podávat ve svém okolí. Neboť jaký pramen, taková je i voda!

Suma sumárum – sečteno a podtrženo!

Jestliže je vhodné navštěvovat katolické kláštery, jejichž *srdcem* byly a jsou různé kaple, kostely, chrámy, případně jiná kultická místa jako příhodné prostředí k inspiraci, modlitbám či rozjímání, pak i adventisté na Východě mohou za týmž účelem vyhledávat budhistické, lamaistické, hinduistické kláštery (svatyně), případně muslimské mešity! Nezapomeňme na skutečnost, že jsme byli svatým Duchem vyvedeni ze tmy do předivného světla. Z toho důvodu nemáme k modlitbám vyhledávat taková místa, která anděl ze Zjevení 18 označil za babylónská, plná nečistých duchů! Je nebezpečné vstupovat na *půdu satanem začarovanou*, nad kterou drží svoji kontrolu! Co společného má Kristus s chrámy, kláštery a kostely, ve kterých je denně kněžími obětován? Vždyť spravedlnost s nepravostí nemají rovněž nic společného, ale také ani světlo s tmou. (2K 6,14) ■

Ján Kováčik

POZVÁNÍ KE STUDIJNÍMU SETKÁNÍ

Srdečně vás zveme na studijní setkání s br. Arminem Krakolnigem. Tentokrát se budeme zabývat Boží trojjedinností a Izaiášem 53. kapitolou. Jistě si vzpomenete na zajímavé přednášky ve dnech 13.-15. července a 30.11-2.12. v roce 2007.

Setkání se znovu uskuteční na známém místě v Domě zahrádkářů ve Frýdlantě n. Ostr., ulice Za hřbitovem, ve dnech 20.6. až 22.6. 2008. Začátek bude v pátek v 15 hodin a ukončení v neděli ve 13 hodin. O obědy v sobotu a v neděli bude pro ubytované postaráno. Ostatní jídlo si, pokud možno, přineste sebou. Prosíme zájemce o ubytování, (cena za noc nepřekročí 150 Kč) aby se přihlásili buď telefonicky na čísle 558 675 593, nebo písemně na adrese redakce a na adrese elektronické pošty: jaromar66@volny.cz, nebo jaromar66@online.de. Prosíme také o zprávu denních hostů, kvůli zabezpečení dostatečného počtu míst.

Prosíme neotálejte s přihlášením a usnadněte nám zajištění organizačních záležitostí spojených s tímto setkáním.

Redakce časopisu
Z RÁJE DO RÁJE

V roce 1849

V roce 1849 navštívil Josef Bates Michigan. V té době tam nežil nikdo, kdo by zachovával sobotu. Usadil se na nějakou dobu v jižní části Michigenu v městě Jackson, kde se seznámil s mnohými lidmi. Někteří z nich se začali zajímat o jeho učení. Brzy nato zde vznikl první sbor. Jeho členové byli velmi šťastní z poznání pravdy. Byli velice pilní ve zvěstování tohoto poselství a dílo jen v několika letech velice vzrostlo. Věřící pomáhali nést náklady tiskárny a také finančně podporovali misionáře.

V roce 1853 navštívili Michigan také manželé Whiteovi. stou měli na mnoha místech přednášky. Země byla teprve krátkou dobu obydlena a byla hodně močálovitá. Budování cest v těchto oblastech bylo velice obtížné. Aby byly cesty sjízdné, používaly se dřevěné kůly položené napříč a na nich byl nasypán štěrk a hlína. Taková cesta měla název „kordové kalhoty“ a to proto, že měly stejnou vazbu jako kordová látka, ze které se tehdy šily kalhoty. Za deštivého počasí, byla často hlína se štěrkem z mezer mezi kládami vyplavena. Pak povoz po kládách doslova skákal. Na mnoha místech scházely i celé klády, které časem prohnily. Tím vznikla extrémně hrbolatá cesta. Vzniklé díry byly pojmenovány „děkuji madam“. To bylo humorné pojmenování děr na strastiplné cestě. Jízda vozem taženým koňmi na takové cestě byla doprovázena zvuky tam – tam – tam, při větších dírách bum – bum až kosti praskaly a zuby cvakaly. Místo nadávek a zlobení, se lidé usmáli a řekli, děkuji madam, právě tak, jako kdyby jim cesta dělala potěšení.

Takovými cestami projížděli manželé Whiteovi Michigan. V té době vedla napříč státem jen jedna železniční dráha nazývaná „borůvková dráha“ Vyprávělo se, že průvodčí zastavil vlak, když vjel do oblasti, kde rostly borůvky, aby si cestující mohli pochutnat na těchto plodech. Tím chtěli říci, že vlak jel strašně pomalu a byl nespolehlivý.

I když lidé byli velmi chudobní, měli otevřené srdce pro Boží pravdu. I přesto, že Ellen Whiteová nebyla na tom zdravotně dobře, měla společně s manželem hodně přednášek. Dílo proto šlo kupředu.

Přátelé v Michigenu se rozhodli v roce 1855 poprosit Jamese Whita, jestli by nechtěl přeložit tiskárnu do Michigenu. Čtyři muži, Dan Palmes, Cyrenius Smith, J.P. Kellogg a Henry Lyons sebrali 1200 dolarů a koupili v městečku Battle Creek pozemek, který by měl být později ještě zvětšen.

STĚHOVÁNÍ DO MICHIGENU

příběh nejen pro děti Z dějin průkopníků

N

podívej se

tam Whiteovi přestěhovali s nakladatelstvím a vydavatelská práce se zintenzivnila. Brzy koupili nový tiskařský stroj poháněný párou a jiné potřebné stroje. Vydávali stále více knih, časopisů a traktátů, kterými rozšiřovali Boží pravdu.

Těch několik málo adventistů sedmého dne, kteří tenkrát žili, obětovalo hodně proto, aby pomohli rozšiřovat Boží dílo. Jeden sedlák se například rozhodl poskytnout finanční pomoc pro získání tiskařského stroje. Neměl ale peníze. Prodal proto dva osly, Bucka a Billa. Výtěžek daroval nakladatelství. Dělal mu radost, že jeho osli více netahali pluh při orání půdy, ale táhli vůz vítězství Boží pravdy. Vždy, když šel kolem nakladatelství Review and Herald, a slyšel hluk tiskařského stroje, zastavil se, tiše se usmál a řekl si: „Buck a Bill“ docela pěkně táhnou, člověče, ti mají ale sílu.“

Celá práce byla závislá jen na dobrovolnících, autoři pracovali zdarma. Aby měli peníze na živobytí, pracovali částečně na statcích dílnách a všude tam, kde bylo možné něco vydělat.

Jeden kazatel vyprávěl, jak v zimě pracoval tři měsíce v Illinois a přitom bydlel ve stanu. Vydělal si na živobytí, na jeden kožený kabát v ceně 10 dolarů a 10 dolarů dostal v hotovosti. Pak šel ještě mnoho mil pěšky domů, aby ušetřil za vlak. Řekl, že jeho případ nebyl žádnou výjimkou. Mnohým kazatelům se prý vedlo stejně dobře. Všichni pracujeme s radostí pro našeho Pána!

Od té doby bylo Battle Creek centrem díla po více než 50 let. Tím poznalo v západních státech USA mnoho lidí Boží pravdu. Zde také šlo dílo rychleji kupředu než na jihu. ■

A.W. Spalding, *Pioneer Stories* (1922)

JEŽÍŠ VITĚZÍ !

SKORO

„Přál bych si od Boha,
abyste se dříve nebo
později, nejen ty,
nýbrž také všichni,
kdo mne dnes slyší,
stali takovými, jaký i
já jsem, kromě těchto
okovů!“

Téměř ... téměř ... téměř ...

Slovíčko „téměř“, skládající se z pěti písmenek, má několik příbuzných výrazů, které jeho smysl, význam rozšiřují a obohacují: takřka, málem, skoro, bezmála, užuž ... Není snad člověka, který by některé z uvedených výrazů při nějaké příležitosti nepoužil.

„Téměř“ – toto slovo vyjadřuje přibližnost: Bydlím **téměř** u lesa (ale ne v něm) ... Bible byla přeložena **téměř** do všech jazyků a nářečí ...

Někdy může sdělovat kladnou, příjemnou zprávu, ale i nepříjemnou a smutnou, podle toho, co by se stalo, kdyby tomu bylo jinak. Při autonehodě jsem **téměř** přišel o život (ale žiji, i když jsem poraněný)...Tonoucího se **téměř** povedlo z vody vytáhnout ... letadlo havarovalo **téměř** u cíle...

A tak bych mohl v různých příkladech pokračovat. Ano, chci pokračovat ale úplně jiným způsobem, na základě Bible, neboť i Bible má svá **téměř**, a to velice zajímavého obsahu.

Závist je zlý rádce

Kdy se obvykle zrodí v lidském srdci závist? Když vidíme, že tomu druhému se daří lépe než nám, přestože dře a on nechodí ani do zaměstnání a přece si každý rok jezdí k moři. No, žije si na vysoké noze.

Autor Žalmu 73 prožil ve svém životě podobnou krizi. Když jako věřící viděl, v jakém blahobytu žijí bezbožní a nešlechtní a on si musel „*stále přitahovat opasek*“ a ne a ne se „*odrazit ode dna*“, začal jim závidět. Zamysleme se nad tím, co to s ním dělalo, jak to na něho působilo: „*Nohy mé **téměř** se byly uchýlily, o málo, že by byly sklouzly krokové moji*“. (Ž 73,2)

Když člověka napadne „*virus*“ závisti, může ho úplně zničit a přivést až k zoufalství. Pisatel bezmála (**téměř**) ztratil víru v Boží spravedlnost. A nechybělo moc, odchýlil by se od své bezúhonnosti a věrnosti Bohu. Nastoupil by stejnou cestu jakou se ubírali bezbožní a nešlechtní.

Jenže to „**téměř**“, o kterém je zmínka, prozrazuje, že víru v Boha a Jeho spravedlnost neztratil. Jako věřící pochopil, že jsou situace, které nelze rozumem vysvětlit a je třeba je řešit jiným způsobem. Věřící člověk má před nevěřícím výhodu: i ty nejsložitější situace může řešit ve světle Božího slova. Muž, o kterém je řeč, na svoji otázku proč – našel odpověď ve chvíli, kdy celou věc prozkoumal „*z nadhledu*“, tj. jak na to pohlíží Bůh a jak to také On vyřeší: „*Až jsem vešel do svatyně Boha silného, tu jsem srozuměl poslední věci jejich*.“ (v.17). Jiný překlad uvádí: „*Až jsem vnikl do Božích tajemství, až jsem si uvědomil, jaký je čeká konec*.“ (p. Josef Kunický).

Lidský úsudek je nedokonalý. Bůh však posuzuje všechno tak, jak je to ve skutečnosti. On vidí to, co je našemu zraku ukryto. Jelikož Bůh poodhalil úděl těch, kterým do té doby záviděl, uzřel jejich konec: „*Věru, staví je na kluzkou cestu, ničíš je na padrt* ...“ (v.18) Pochopil, že ne vše, co se třpytí je tím pravým štěstím, ale že právě štěstí spočívá pouze v důvěře v Boha (v.1,28).

Smutné „téměř“ krále Agrippy

Apoštol Pavel, se kvůli vzpouře vyvolané fanatickými Židy, nenávidícími Krista a křesťany, stal vězněm Říma. Když se král Agrippa II. (pravnuke Herodesa Velkého) při své návštěvě Cesaree dověděl o Pavlovi, požádal svého přítele Festa Portia (místodržitele ustanoveného císařem Neronem) o možnost setkat se s vězněm Pavlem. „*Tehdy Agrippa řekl Festovi: Chtěl bych i já rád člověka toho slyšet. A on řekl: Zítřka ho uslyšíš*“ (Sk 25,22). A tak se i stalo. Když byl Pavel předveden před krále, doprovázeného hejtmany a předními muži města, oděn nádherným rouchem, dostal od krále možnost promluvit.

Pavel úvodem řekl: „*Králi Agrippa, za šťastného se počítám, že dnes před tebou odpovídati mám ...*“ (Sk 26,2). Po tomto vstupu vyličil Pavel svoji zkušenost jak se stal křesťanem, když se na cestě do Damašku, kam právě jel pronásledovat křesťany, setkal s Ježíšem (v.3). Na závěr se zeptal krále: „*Králi Agrippa, věříš prorokům? Víš, že věříš!*“ (v.27). Pavlova zkušenost setkání se s Ježíšem a jeho obrácení zanechala na králi hluboký dojem. Jeho srdce se pod dotekem Ducha svatého začalo otvírat Kristu... Žel, plně se neotevřelo, jen částečně, téměř. Proto Pavlovi řekl: „*Téměř bys mne naklonil, abych byl křesťanem*.“ (v.28).

Smutné **téměř**; rozhodnutí nebylo dotaženo do konce. Mnozí lidé se spokojí s tím, že jsou křesťany jen „*na půl úvazku*“, částečně, téměř. Ježíš se ovšem k takovým křesťanům nehlásí a vzkazuje jim: *neznám vás!*

Pavel králi jasně řekl: „*Přál bych si od Boha, abyste se dříve nebo později, nejen ty, nýbrž také všichni, kdo mne dnes slyší, stali takovými, jaký i já jsem, kromě těchto okovů!*“ (v.29; Dr.R.Col)

Být **téměř** křesťanem znamená nebýt jím vůbec! Být téměř v cíli neznamená vůbec nic!

Téměř osvobozen – propuštěn

Vstupme nyní do soudní síně římského prokurátora Piláta. Před ním stojí vězeň Ježíš, kterého zajali v Getsemane a žalující Židé, vymáhající nejvyšší trest, trest smrti ukřižováním. Kdo byl ten muž Ježíš, kterého Židé tak nenáviděli? On přece nebyl revolucionářem proto, aby se stal pozemským vládcem! Za tímto účelem na naši zemi nepřišel! Jeho narození a příchod měl zcela jiné poslání! Ježíš přišel proto, aby nás osvobodil od hříchu, od nadvlády satana a daroval nám věčný život. Přišel hledat zájemce, kteří by se chtěli stát obyvateli Jeho, ne pozemského království! Přišel, aby zvěstoval radostnou zvěst o tom, že se přiblížilo nebeské království. Vyzývá nás k tomu, abychom činili pokání, pokud máme zájem stát se obyvateli Jeho říše, která má věčné trvání.

Židovským vůdcům překážela Jeho čistá povaha, která byla výčitkou jejich hříšnému životu, a proto Ho chtěli za každou cenu odstranit. Před Pilátem na Něho žalovali ... Vytahovali různá obvinění, na která jim on, jako zkušený soudce nenaletěl. Poznal, že Ježíš je nevinný! Jasně jim řekl: „*Žádné viny jsem ne-*

Kdyby byl Pilát od začátku pevným
a kdyby odmítl odsoudit člověka,
kterého shledal nevinným, přetrhl by
řetěz, který ho pak spoutal výčitkami
a vinou až do konce jeho života.

JEŽÍŠ VITĚZÍ !

nalezl na tom člověku v tom, což na něj žalujete ... Potrestejte ho a propustím ho" (L 23,14)

Proč Ho měli potrestat, když byl nevinný? Těžko pochopíme! Co by se ale stalo, kdyby Pilát Ježíše skutečně propustil? Téměř to učinil. **Téměř ...**, ale neučinil to i přesto, že Ho prohlásil za nevinného. Věděl, že si smrt nezaslouží, a proto hrozivě pozvedl svoji ruku a řekl: „*Je nevinný!*“ **Téměř** odmítl žalobu, přesto ne- učinil podle spravedlnosti!

Jak bychom na Piláta nahlíželi, kdyby byl Ježíše propustil? On tu možnost měl. Mohl říci rozhodné slovo a Ježíše zbavit pout, osvobodit a nechat Ho svobodně odejít. Že osvobodil Ježíše **téměř**, neznamenal vůbec nic! „*Kdyby byl Pilát od začátku pevným a kdyby odmítl odsoudit člověka, kterého shledal nevinným, přetřhl by řetěz, který ho pak spoutal výčitkami a vinou až do konce jeho života. Kdyby jednal podle svého přesvědčení, dělal co je správné, neodvážili by se Židé mu něco říkat. Kristus by byl odsouzen k smrti, avšak vina by zůstala na Pilátovi.*“ (E.G.White; Desire of Ages 732)

Podle Bible Ježíš přišel na naši hříšnou zem nejen proto, aby trpěl, ale také kvůli tomu, aby položil svůj život ukřižováním. Když visel na tomto popravčím nástroji, mnozí se Mu posmívali: „*Jiným pomáhá, sám sobě pomoci nemůže ... nechť sestoupí a uvěříme mu.*“ Neuvěřili Mu, když chodil po jejich zemi, uzdravoval, křísil mrtvé, nebyli by uvěřili ani kdyby s kříže sestoupil!

Ježíš se mohl zachránit už předtím, dřív než byl na kříži, kdyby nevstoupil do Jeruzaléma o svátcích Paschy. Mohl zůstat v Galilei. Mohl se zachránit v Getsemane a nemusel se dát zajmout. Mohl se zachránit i v soudní síni ... mohl! On se však pro záchranu nerozhodl, neboť Jeho Láska ho vedla k tomu, aby položil svůj život jako výkupné za hříchy lidstva. Nemohl učinit dvě věci současně - nemohl zachránit sebe a současně i nás! Zákon lásky v Jeho srdci Ho vedl k tomu, aby zachránil nás! „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.*“ (J 15,13; Petřů)

Pouze Kristus je naše naděje na záchranu. Jsme pouze **téměř** přesvědčeni, že budeme následovat Ježíše? Být jen téměř přesvědčeni, že potřebujeme Krista, znamená zavrhnout Jím nabízenou spásnou milost! Jde přece o život, o věčný život! Ať nikdo neodkládá rozhodnutí na pozdější nebo příhodnější dobu. Zítřka může být už navždy pozdě! Král Agrippa se po rozhovoru s Pavlem už nikdy pro Krista nerozhodl! „*Dnes, uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdci svých ... Nyní je čas příhodný, nyní dnové spasení!*“ (Žd 4,7; 2K 6,2) ■

Kovačik J.

Progresivní svalová relaxace

Vrozené vady v páteři a špatný sklon kyčelních kloubů mě dovedly na léčení na kliniku v Bad Endorfu. Ústav se snaží léčit ortopedické vady masáží, termální léčivou vodou, tepelnými obklady a jinými způsoby, dá se říci přírodními metodami. Samozřejmě v nabídce nechybí ani akupunktura. Mezi jinými procedurami mi byla předepsána tzv. progresivní svalová relaxace. Nedovedl jsem si představit, co se za tímto názvem skrývá. Bylo to překvapení. Do malého sálu přišlo deset lidí a paní vedoucí relaxace. Všichni dostali gumovou podložku, polštář, něco pod kolena, případně i deku. Jelikož jsem přišel o berlič, dostal jsem přidělenou postel. (Ze země bych se bez pomoci nepostavil). Museli jsme se ztišit a během relaxace nesměl nikdo promluvit. Každý si lehl na záda, tak pohodlně, jak jen mohl. Pod nohy jsem také dostal molitanovou kostku. Nejdříve jsme museli asi minutu tlačit levou rukou do podložky. Pak tlak uvolnit a zapamatovat si rozdíly pocitů mezi oběma polohami. Totéž pak s pravou rukou. Dále sraštit čelo, uvolnit, stáhnout celý obličej, uvolnit ho a zapamatovat si rozdíly mezi stažením a uvolněním. Poslední povel, který si pamatuji byl na stažení břišních svalů. Pak jsem se vznesl z postele až téměř pod strop, samozřejmě vleže. Pod stropem jsem se posadil a díval se na lidi dole, kteří leželi na gumových matracích. Začala se vznášet mlha a lidé vleže mizeli do všech stran. Zůstal jsem sám sedět ve vzduchu pod stropem. V ten okamžik jsem řekl, tak dost, a byl jsem vrácen neznámou silou do skutečnosti, na postel.

Nevím, co prožili ostatní, ale ti živě diskutovali o tom, že vše musí být doprovázeno tajemnou hudbou. Byli ale velmi spokojeni. Všem se ulevilo, kromě mě. Vedoucí relaxace řekla, že to nemusí u všech lidí účinkovat. Jako křesťán, vím také proč.

Vzpomeňte si na články z knihy „Bludné cesty ke zdraví.“ Všechny byly hodnotné, obzvláště vezměte v úvahu, co bylo napsáno o transcendentální meditaci. Také jsem si vzpomněl na přednášku br. Renze, redaktora adv. rozhlasu v Německu v roce 2000, kdy vyprávěl zážitky z nemocnice. Ukázal, jak je nutné mít přehled o různých léčebných metodách, které jsou používány v současném lékařství. Obšírněji také rozebíral problémy homeopatie. Satan není hloupý, ví jak se dostat k lidem a přivést je k závislosti na něm. ■

Jaroslav Juřica

Nebezpečí špatné hudby.

„Potom zazpívali chvalozpěv ...“ (Mt 26,30)

Buďte opatrní při výběru hudby, kterou posloucháte. Rocková hudba v sobě může skrývat velké nebezpečí.

Slavné osobnosti jako Cervantes, Goethe nebo Tolstoj byli zděšení nad nemorálností některých hudebních děl. K nim patří i hudba, která dnes vířská v mnoha domácnostech. Stává se pak často, že porozumění mezi generacemi je takřka nemožné, když členové jedné rodiny poslouchají dva druhy hudby, které jsou navzájem v naprostém protikladu. Ale ani klasická hudba nemusí být vždy nezávadná. Tolstoj byl přesvědčen, že nikdo nemůže poslouchat Beethovenovu Kreutzerovu sonátu, aniž by byl vtažen do erotických představ její hudby. Taková hudba pak ohrožuje morálku posluchačů a může být při určité příležitosti osudově nebezpečná.

Je hrozné poslouchat nádhernou hudbu Verdiho Othella, při níž Moor zasadí ránu Desdemoně. Nebo posloucháte Straussovou elektrizující hudbu v pasáži s tančící Salome, která žádá o hlavu Jana křtitele. Většina operních libret působí jako kdyby je napsali přívrženci mafie. Zločin je propagován na jevišti, kde ho doprovází rajska hudba.

Lidé poslouchají Beethovenovy Pašije podle Matouše, a v okamžiku, kdy pěvec zpívá o bičování Ježíše, jeden druhému šeptá: „Jaká nádherná melodie.“

Tímto způsobem je v našich duších podněcováno mnoho hříchů. Proto musí být křesťané před klamem hudby velmi obezřetní.

Ježíš kráčel do Getsemanské zahrady se zpěvem na rtech. Zpíval si své vlastní melodie. Poslouchejme pouze hudbu, která je příjemná Bohu. Která se Bohu líbí. ■

(Z knihy Richarda Wurbranda *Rescuing toward the Heights*) - Převzato z *Hlasu mučedníků* 2/2007.

PŘÍBĚH O DVOU KONÍCH

Nedaleko našeho bydliště je louka, na které pobíhají dva koně. Z dálky se zdá, že jsou jako všechny jiné koně. Když se však u nich zastavíte, zjistíte něco velice zajímavého. Když jednomu z nich pohlednete zblízka do očí, zjistíte, že je slepý. Jeho majitel se přesto rozhodl, že si ho i tak ponechá a postará se o něj, aby měl také slušný život. A tato skutečnost sama o sobě je velice zajímavá! Když nejste od nich daleko, uslyšíte zvonění zvonku. Pak se rozhlížíte, aby jste zjistili, odkud to zvonění přichází. Nakonec zjistíte, že přichází od toho menšího koně. Malý zvonek je přivázan k jeho chomoutu. Zvuk zvonku dává slepému koni informaci, kde se jeho koňský přítel nachází, aby jej mohl následovat.

Když tyto dva koně pozorujete, zjistíte, že ten menší se stále ohlíží po svém příteli a sleduje, kde je a jestli slyší jeho zvonění. Ten slepý důvěřuje svému vůdci, že ho nezavede na nebezpečné místo. A každý večer, když se vrací do stáje, častěji se zastavuje, ohlíží a dává pozor, zda ten slepý nezůstal někde daleko za ním.

Tak jako majitel těchto koní, ani náš Pán nás neopustil jen proto, že nejsme dokonalí a jsme plní různých problémů. Sleduje nás, aby nám pomohl, když se před námi objeví životní problémy. Mnohdy i my jsme v roli slepého koně a jsme navigováni hlasem našeho dobrého Pastýře, případně těmi, které nám Pán dá, aby nám byli nápomocní. Jenže i nás může Pán použít, abychom byli očima pro ty (těm), kteří nejsou schopni sami se orientovat.

Stává se, že dobří přátelé nejsou vždy na blízku, ale víme, že nejsou daleko od nás. ■

Autor neznámý

91831
IOTOCASE.COM
DUCTION USE OF THIS FILE IS PROHIBITED!
PHOTOCASE.COM TO ACQUIRE A PROPER LICENCE.

STUDIJNÍ SETKÁNÍ S ...

Letos, 30.11.-2.12.2007 už podruhé jsme měli možnost se setkat s br. Arminem Krakolinigem v Domě zahrádkářů ve Frýdlantě n. Ostr. ke studiu Božího slova, které bratr dokáže podat do hloubky a současně doložit i výrok Ellen Whiteové.

Tomuto setkání předcházelo určité varování z vedení církve, zasláného všem kazatelům a výborům sborů MSS. Zmíněná zpráva uváděla, že „řečník Krakolinig“ není již kazatelem a členem církve a také, že se svými výklady „dostává mimo věrouku CASD.“

Tyto, ale i další signály uvedené v oběžníku byly převzaty z dopisu, který MSS obdrželo od bývalého vedoucího kazatelského oddělení Rakouské unie. Zpráva postrádá patřičnou hodnověrnost tím, že není nikým podepsána, žádným odpovědným činitelem kazatelského oddělení. Už ve SZ mělo být svědectví potvrzeno alespoň dvěma svědky (5M 19,15; J 8,17).

Jelikož takové upozornění bylo na sbory MSS rozesláno, vedení jistě předpokládalo, že se na setkání dostaví jen velice málo členů CASD. Ovšem, opak byl pravdou! Mohu říci, že i přes zmíněné varování, nynější účast byla mnohem větší než v červenci, a to už od pátku; také v sobotu byla místnost plně obsazena, ale i v neděli bylo hodně účastníků.

Na celé situaci je podivuhodných několik věcí: v oběžníku MSS je bratr Krakolinig označen pouze jako „řečník“ (není hoden ani bratrského pojmenování). Dále, není mu umožněno mluvit na církevní půdě, ale kazatelé a faráři jiných církví mohou při různých příležitostech v našem prostředí jako „bratři“ promlouvat!

Bratrovi je vytýkáno, že se odklonil od „věrouky CASD“. Nikdo z posluchačů nic takového nezaregistroval. Byli tam dobří písmáci, kteří by se byli ihned ohlásili!

Když byl bratr požádán, aby vysvětlil důvod své exkomunikace, řekl, že spor se táhne už delší dobu. On to-

tiž zastává stanovisko starých adventních průkopníků, kdežto současní teologové CASD jsou pod vlivem nové, ekumenické teologie. Tuto skutečnost dokumentoval mnoha příklady z naší současné literatury.

Kupříkladu, přečetl naše staré stanovisko a pak nové teologické stanovisko. Po přečtení vyzval přítomné, aby se vyjádřili, co je správné. Odpověď všech byla jednoznačná: to, čemu jsme (a jak) věřili v minulosti. Pak z našeho církevního časopisu Adventecho poukázal na nové vysvětlování, ve kterém se uvádí, že antikrist se nevztahuje na papežství, jak jsme kdysi věřili, ale že antikristem může být každý, kdo je proti Kristu.

Spor církve s bratrem spočívá v jeho zásadním stanovisku proti novému učení pronikajícímu do církve, proti liberalismu a ekumenismu. Drží se zásady: „tak praví Písmo... tak praví Duch prorocký!“ Jelikož se „nepřizpůsobil“ novému smýšlení a proudům, musel „z kola ven!“ I v tomto opakujeme dějiny: kdo se chce přidržovat i nadále „cesty (učení) naší otců“, dostává punc heretika (kacíře, sektáře), způsobujícího rozdělení a nejednotu (Sk 24,14). Kdo se chce ovšem přesvědčit osobně, co bratr učí, má možnost vyslechnout si jeho výklad Písma, když bude další setkání s ním.

Bůh každého obdařil svobodnou vůlí rozhodovat se: buď půjde cestou biblických zásad, anebo cestou ekumenických kompromisů. Cesta přizpůsobení se je snadnější, ale její konec je tragický (Př 14,12). Ta druhá je plná překážek, ale lemovaná mnoha zaslíbeními o odměně za věrnost, když ve víře otců setrváme až do konce.

Hlas volajícího

Perlička: „Člověk k člověku má někdy dále než hvězda ke hvězdě.“ Jiří Hurta

Studijní setkání

Krásný den.

Mohu říci, že jsem rád a nelituji toho, že jsem jel na setkání s br. Krakolinigem. I přesto, co mě to stálo a jak mě teď stojí. Když jsem jel domů, tak jsem omylem nastoupil do špatného vlaku a musel jsem zaplatit pokutu. A když jsem dorazil domů tak jsem dostal teplotu 38 C a ta trvá až dodnes. Přesto všechno bych tam jel zase, i kdybych věděl, že se mi to znovu stane. Naučil jsem se dívat se jinak na víru a vztahy v církvi. Vím, že teď potřebuji více studovat Bibli a Ducha prorockého. Snažím si číst v anglických originálech. A tak si беру to, co je málo k dispozici a jsem rád že mohu někdy získat nějaký ten svazek či knihu, která se už nevydává. Snažím se teď přeložit Výchovu od EGW, vím že se po ní lidé ptají, i když teď ji vydal Advent, ale upřímně řečeno, pro mě jsou tyto překlady a úpravy, jen ztrátou času.

Pozdavujte prosím vaši ženu a pro mě bylo potěšením, že jsem vás mohl poznat.

Petr Jelinek (Iz 6,1-9)

Studijní setkání

Závěr listopadu a začátek prosince byl zajímavý pro mnohé bratry a sestry, kteří mají rádi hlubší studium různých biblických pravd. Setkání s bratrem A.Krakolinigem pomohlo mnohým pochopit, co všechno je ve vykoupení zahrnuto, jak je to s Božskou a lidskou přirozeností, také bylo možno si ujasnit vývoj některých budoucích událostí. Pro krátkost času jsme se nedostali k dalším závažným tématům spojeným s přípravou na pozdní déšť. Byli jsme naplněni touhou studovat do větších hloubek Písmo svaté a tato touha v nás zůstala. Chtěli bychom poděkovat za tu možnost utvrdit se v těch pravdách, které jsou dnes zvláště aktuální a potřebné, a tak děkujeme organizátorům za péči o shromáždění, z nichž někteří byli z větší dálky. I to bylo pečlivě promyšleno a o všechny časné potřeby bylo postaráno.

Květinová výzdoba měla také svůj podíl na slavnostním rázu Soboty. Mile nás překvapilo, že i když v 15 hodin v pátek začala první přednáška, začátek Sobotního dne nebyl opomenut. Také v závěru svatého dne jsme měli možnost poděkovat a písní vzdát chválu našemu nebeskému Otci za přijatá požehnání. Rovněž písně, které zazněly, připravily srdce posluchačů k vážnému uvažování o biblických pravdách. Ještě jednou děkujeme předně Pánu Bohu za tu možnost setkání, a pak všem, kteří se podíleli na uskutečnění tohoto třídního studia.

Skupina účastníků shromáždění ve Frýdlantě n.Ostr..

VZPOMÍNKA NA STUDIJNÍ SETKÁNÍ VE FRÝDLANTĚ n. Ostr.

Pro mne osobně a všechny účastníky mimořádného studijního shromáždění ve Frýdlantě n.Ostr. ve dnech 30.11. – 2.12.2007, kde jsme přemýšleli o dnešní vážné době a předpovědích Pána Ježíše o nebezpečných časech, příchodu falešných učitelů, době tříbení a Jeho naléhavé výzvě stále bdít a modlit se, to byly opravdu požehnané chvíle. Jsem přesvědčena o tom, že doba konce nastala a nás věřících znalých Písma se to přímo dotýká. Ačkoliv jsem už dlouhá léta členkou církve Adventistů s.d. a mnohokrát jsem naslouchala výkladům z prorockých knih Daniele a Zjevení, přece bych se neodvážila sama je vykládat v biblické hodině. Proto jsem přivítala spolu s mnoha dalšími účastníky novou příležitost k lepšímu porozumění poselství obou knih. Ve vlastním životě jsem si uvědomila, jak krutý boj vede nepřítel spasení o každou jednotlivou duši a jak důležité je, aby každý z nás zaujal správný postoj k víře v přesvědčení o životní důležitosti Boží přítomné Pravdy. Společné studium vedl pozvaný bratr Armin Krakolinig. V pátek večer se soustředil na biblická místa pojednávající o postavě Antikrista, v sobotu prohloubil učení o očišťování nebeské svatyně a v neděli se věnoval pravdě o Božství Ježíše Krista. Vždy jsme vycházeli z četby příslušných částí Písma a potom nás bratr vyučoval formou otázek, aby zjistil jak slovům Písma rozumíme my a nakolik jsme pochopili výklad. Všichni měli možnost se zapojit do diskuse, klást vlastní otázky, nebo doplnit výklady výroky z Ducha prorockého. Ačkoliv studium bylo náročné a pokročilý čas zejména u těch starších mezi námi působil na naši lidskou chatrnost, přece nikoho ani nenapadlo podlehnout únavě nebo dokonce dřímotě. Zajímavá tematika a poutavý výklad nám to ani na chvíli nedovolily. Takového shromáždění jsem se zúčastnila už podruhé a musím je hodnotit jako obohacující a přínosný zážitek. Naši společnou zkušenost

bylo přesvědčení, že Pán, který v nás vzbudil touhu Ho následovat ve víře a nenechal nás padnout v životních zkouškách navzdory naší lidské nedostatečnosti, nás také přivede až k vítěznému cíli a naplní zaslíbení o našem pravém domově.

Ve zpětném pohledu na naše shromáždění chci připomenout, že adventní pravda nás vedla k jednotě, ale ve věcech nepodstatných nabádala ke snášenlivosti a za všech okolností k prožívání vzájemné lásky.

Nemohu opomenout vyjádřit se k záměru bratří vydávat tento časopis „Z ráje do ráje.“ Znamená to vrátit Zem nemocnou hříchem mezi ostatní nebeské planety hříchem neposkvrněné a spojit nás s velkou nebeskou rodinou. Právě na to se všichni těšíme. Tam už nás neohrozí žádný z těch vlivů, které v současnosti jsou nebezpečím pro naši víru. Právě proto si vážím těch, kteří pořádají taková shromáždění, aby nám pomohli na naší cestě hledání Boží pravdy. Musí se postarat o ubytování a stravu pro všechny účastníky. Je to pro ně spojeno s velkými starostmi a odříkáním. Napadá mě, že bychom se měli v budoucnu trochu uskrovnit a pořadatelům jejich práci usnadnit. Sobotní půst doplněný zdravým a čistým nápojem by nám dvojnásob prospěl duchovně i fyzicky. Samozřejmě, ti nemocní mezi námi, by tvořili výjimku s nárokem na potřebnou dietu. Jako věřící na společné cestě chceme dosáhnout náš cíl – korunu života. Proto bychom měli denně zkoumat Písmo jako Berijensťi a udatně bojovat o své spasení, o životy našich rodin, mladých lidí a přátel Pravdy. Chceme vytrvat na přímluvných modlitbách a přijmout výzvu Jana Křtitele i Pána Ježíše: Pokání číte, neboť se přiblížilo království nebeské.“ Jejich napomenutí je dnes mnohem naléhavější, protože čas Boží milosti se nenávratně blíží ke svému konci.

S přáním, aby Vás vedl Boží Duch a naplnil Vaše srdce láskou, zůstává Vaše sestra v Kristu

Marta Koubová.

Zlo

Věřit, že zlo nemůže být odsouzeno, protože by to odsoudilo ty, kteří zlo praktikují, znamená jednat ve prospěch klamu. ...

Nyní by mělo být jasně pochopeno, že my skutečně nepomáháme těm, kteří se rozhodli pro zlo, když jim prokazujeme respekt a ponecháváme si svá slova výtky pro ty, s nimiž jsou tito odcizení v nepřátelství. V této otázce se dělá a děje závažná chyba. Budou služebníci Hospodinovi, do jejichž srdcí On vkládá nepřátelství proti skutkům zla, napadání, že nejednají správně, když nazývají zlo zlem a dobro dobrem? Ti, jež se cítí tak velmi klidně, co se týká skutků lidí, kteří kazí víru lidu Božího, jsou vedeni klamnými pohnutkami. (Sp. Tes. Set.B 2, 9-11).

Mé poselství k vám zní: Už déle nesouhlasíte, že budete poslouchat převrácenou pravdu bez protestu. Odmas-kujte domyšlivé sofistiky, kteří pokud jim to bude dovo-leno, budou vést kazatele, lékaře a lékařské pracovníky, aby pravdu ignorovali. Každý musí nyní stát na stráži. Bůh vyzývá muže a ženy, aby se postavili pod zkrva-vený prapor Knížete Immanuele. Byla jsem poučena, abych varovala náš lid; protože mnozí jsou v nebezpečí, že přijmou teorie a sofistiky, které podkopávají základy pilířů naší víry. (Sp Tes. Ser.B 2,15)

Skutečnou nemocí Laodiceje je sebeklam

Poselství k laodicejské církvi je hroznou obžalobou a vztahuje se na Boží lid přítomnosti.

„Andělu pak církve Laodicenské píš: Toto praví Amen, svě-dek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Vímt' skut-ky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys chutně studený byl anebo horký. A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých. Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný, mizerný, a chudý, a slepý, i nahý.“ Zj 3, 14-17

Pán nám zde ukazuje, že poselství, která mají jeho slu-žebníci varovně zvěstovat jeho lidu, není poselstvím hlásajícím pokoj a bezpečnost. Toto poselství není jen teorií, ale každé jeho slovo má praktický dosah. Lid Bo-ží je v laodicejské církvi, v poselství k ní představen ve stavu hříšné bezpečnosti. Věřící jsou chováni v naději, že jsou na vysokém stupni duchovního poznání. „Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepo-třebuji, a nevíš, že jsi bídný, mizerný, a chudý, a slepý, i nahý.“

Jaký větší sebeklam může vstoupit na lidskou mysl, než důvěra, že jsou v pořádku, zatímco je vše převrácené? Poselství Věrného Svědka zastihuje lid Boží v takovém-to žalostním sebeklamu, přesto ve svém svodu upřímné. Věřící nevědí, že jejich stav před Bohem je přeža-lostný. Zatímco si namlouvají, že jsou na duchovní výši, poselství Věrného Svědka láme jejich sebejistotu hroz-

ným odhalením pravého stavu jejich duchovní slepoty, chudoby a nahoty. Tak pronikavé a přísné svědectví ne-může být žádným omylem, protože je oznamuje Věrný Svědek a jeho svědectví musí být správné.

Těžké je pro ty, kteří se cítí v bezpečí a myslí si, že jsou bohatí v duchovních poznatcích, aby přijali poselství, které zvěstuje, že jsou svedeni, že žijí v klamání sama sebe a že potřebují všechnu duchovní milost. Nepo-svěcené srdce je „nejlživější a nejpřevrácenější nade všechno“ Jr 17,9. Bylo mi ukázáno, jak si mnozí namlou-vají, že jsou dobrými křesťany, avšak nemají ani paprsku Ježíšova světla. Nemají žádnou živou vlastní zkušenost v božském životě. Potřebují důkladnou a hlubokou po-koru před Bohem, dříve než pocítí, že musí o to vážně a vytrvale usilovat, aby dosáhli vzácných darů Ducha. (3T 252-253).

Hřích

Milost Pána Ježíše Krista je zaslíbená všem, kdo k ně-mu přijdou ve víře. Můžete říci, vyznávám své hříchy; ale necítím se o nic lépe. Co mají s tím co společného pocity? Pokud jste vyznali své hříchy, pokud jste posta-vili své nohy na správné místo, a litujete svých hříchů, tak moc, že už je nebudete opakovat, získáte odpuště-ní. Uvědomte si, že když hřešíte, znovu zraňujete Toho, který dal svůj drahý život za vás, veřejně Ho haníte. Svět se na vás dívá a praví: „Á, to jsou ti, kteří tvrdí, že věří, že Bůh odpouští jejich hříchy; ale vidíte jejich spolče-ní, nepoctivost, jejich hříšnost?“ Kristus je pokořován v osobě jeho svatých. Nebudme v tomto postavení. Uvědomme si, že je ušlechtilé vyznat své přestupky a zanechat je. (RH, May 18, 1905).

Příprava

Co děláte, bratři, ve velkém díle přípravy? Ti, kteří se spojují se světem, získávají světské vlastnosti a přípra-vují se na znamení šelmy. Ti, kteří nevěří sami sobě, kteří se pokořují před Bohem a očisťují své duše poslušností pravdě – tito přijímají nebeské vlastnosti a připravují se na pečeť Boha na svá čela. Když bude vydán výnos a budou dávány pečete, jejich charakter zůstane čistý a bez poskvrny na věčnost.

Nyní je čas přípravy. Pečeť Boží nikdy nebude umístě-na na čelo nečistého muže nebo ženy. Nebude nikdy umístěna na čelo ambiciózního muže nebo ženy mi-lující svět. Nebude nikdy umístěna na čelo muže nebo ženy s falešnými jazyky nebo nečestnými srdci. Všichni, kteří získají pečeť, musí být před Bohem bez poskvrny – kandidáti pro nebe. Běžte kupředu, moji bratři a sestry. V tuto chvíli mohu o těchto věcech psát jenom stručně, ale jen chci obrátit vaši pozornost na nutnost přípravy. Hledejte sami v Písmu, abyste mohli pochopit strašnou vážnost přítomné hodiny. (5T 216).

ODLOUČENÉ CÍRKVE A SPOLEČNOSTI

„Neprosím ale jen za ně. Prosím i za ty, kteří ve mně uvěří skrze jejich slovo. Ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě; ať jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě poslal. Dal jsem jim slávu, kterou jsi dal mně, aby byli jedno, jako jsme jedno my. Já v nich a ty ve mně, aby byli dokonale jedno a aby svět poznal, že jsi mě poslal a že jsi je miloval, jako jsi miloval mě. (Jan 17:20-23)

K zamyšlení nad tímto textem mne přivedly dva nedávno vydané dokumenty římskokatolické církve. Prvním je dokument kongregace pro nauku víry nazvaný „Odpovědi na otázky, týkající se některých aspektů nauky o církvi“, vydaný 29. června 2007, druhým pak apoštolský list papeže Benedikta XVI. nazvaný „Motu proprio“, vydaný 7. června 2007. Dokument Odpovědi na otázky zjednodušeně řečeno zdůrazňuje, že jen římskokatolická církev (a spolu s ní i řeckokatolická) je ta jediná pravá církev Kristova. O protestantských církvích, které nazývá nikoli církvemi, nýbrž církevními společnostmi, pak píše: „Proto tyto odloučené církve a společnosti i přes nedostatky, které na nich podle našeho přesvědčení lpí, rozhodně nejsou bez významu a váhy v tajemství spásy, jejichž účinnost se odvozuje z plnosti milosti a pravdy, která byla svěřena katolické církvi.“ Takže podle tohoto dokumentu jsme my protestanté vlastně spaseni jedině odvozeně skrze katolickou církev.

Bc. Eduarda Heczková - (zkráceně)

JEDINÁ SKUTEČNÁ

Když mně půl roku po vydání vatikánské deklarace Dominus Jesus (5.9.2000) zatelefonoval můj katolický kolega a chtěl připravovat ekumenické bohoslužby, řekl jsem mu, že si musíme nejprve vyjasnit jednu otázku: „Je podle tebe evangelická církev součástí církve Kristovy?“

Tu otázku jsem mu položil, protože v tom ohledu vyvolávala deklarace Dominus Jesus vážné pochybnosti. Od sborového staršovstva jsem dostal mandát k dvojí odpovědi:

- Jsmeli pokládáni za součást Kristovy církve, pak nám účastí na ekumenických bohoslužbách s římskými katolíky nic nebrání.
- V opačném případě by byly takové bohoslužby absurdním počínáním. Vysílaly by do světa signál, že je mezi našimi církvemi všechno v pořádku a přitom by to nebyla pravda.

Kolega byl otázkou zjevně zaskočen. Omluvil se, že se na to musí zeptat otce biskupa. Pak už nezavolal. Ekumenické bohoslužby se od té doby nekonaly. Biskupova odpověď zřejmě předjímala, co nepochybně vyjadřuje dokument vydaný Vatikánem 10.7.2007. Podle něj je „jedinou skutečnou Kristovou církví“ církev katolická. Jeli tomu tak, pak ovšem nemůže být „Kristovou církví“ žádná jiná křesťanská pospolitosť. To je políček do tváře všem nekatolickým křesťanům. Ten v dokumentu ještě umocňuje pasáž, že římskokatolická církev nadále pokládá ekumenu za jednu ze svých priorit. Jakou povahu může mít ekumena formovaná těmito vatikánskými instrukcemi? Může jedině převádět „zbloudilé ovce“ do té „jediné skutečné“ Kristovy

církve. Po vydání deklarace Dominus Jesus jsem se účastnil v bensheimském Ústavu pro studium konfesí (SRN) teologického semináře. Na dotaz, zda existuje jiná alternativa římského pojetí ekumeny než ta, že se nakonec všichni stanou katolíky, jsme obdrželi jednoslabičnou odpověď? „Ne.“

Nový vatikánský dokument vede k porovnávání předchozího a současného římského papeže. Jan Pavel II. Z něj většinou vychází jako otevřený a vstřícný, zatímco Benedikt XVI. Jako zkostnatělý a úzkoprsý. Ačkoli na zveřejnění obou zmíněných dokumentů má lví podíl právě on, (deklaraci Dominus Jesus dokonce ještě jako kardinál sám formuloval), stavím stávajícího papeže nad jeho předchůdce. Zatímco Jan Pavel II. Pravdu takticky zakrýval, takže vznikl dojem, že se dogmatická výlučnost katolické církve po II. Vatikánském koncilu přežila (Dominus Jesus měla být pouze interní instrukcí církve), Benedikt XVI. světu poctivě sděluje, jak o sobě římská církev skutečně smýšlí. Různí tiskoví mluvčí, spřátelení církevní komentátoři a místní biskupové se tuto realitu budou snažit před veřejností opět zastřít a vylepšit tak její image. Vatikánské dokumenty však na rozdíl od jejich interpretů mluví jasně.

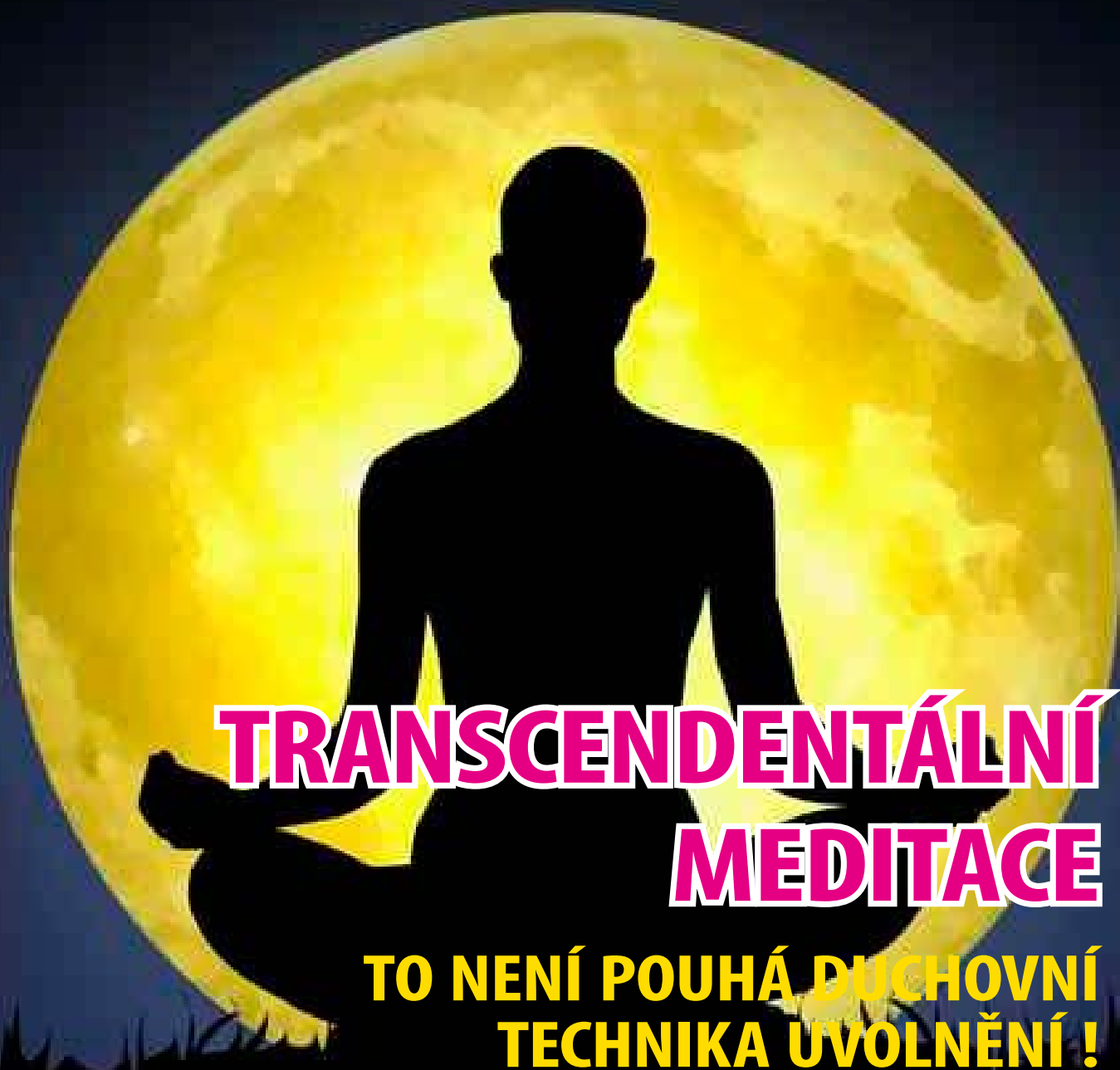
Emanuel Vejnar - farář Českobratrské církve evangelické

TRIDENTSKÝ KONCIL V ČEŠTINĚ

Římský katolicismus se zrodil počátkem čtvrtého století, když císař Konstantin zasnoubil křesťanství s pohanstvím. Tak se otevřela široká cesta pro invazi pohanských praktik a pověr. Abychom však byli féroví, musíme přiznat, že k fatálnímu zpohanštění učení římskokatolické církve nedošlo najednou, ale šlo spíše o postupný proces hromadění neomylných nauk. Zajímavou vlastností římského katolicismu je totiž princip jejich kumulace v čase. Tento princip spočívá ve skutečnosti, že římskokatolická církev nikdy neruší kánony, které se již jednou staly součástí jejího oficiálního učení, ale naopak další kánony přijímá. Z tohoto principu kumulace vyplývá, že stav učení dnešní římskokatolické církve je mnohem horší, než jaký byl například v době Karla IV. Otázkou ovšem je, kdy se vlastně učení římskokatolické církve dostalo do zásadního konfliktu s pravdou Božího slova – Bible. Věřím, že milníkem od kterého není možné považovat učení římskokatolické církve za křesťanské, se stal Tridentský koncil, který se konal v letech 1545-1563. Tridentský koncil totiž ve svých člancích o ospravedlnění přijal falešné evangelium a věřící pravého evangelia proklel. Dnešní oficiální učení římskokatolické církve nám předkládá jiné evangelium než Boží slovo. Stojíme před volbou, zda věřit evangeliu podle Říma nebo evangeliu podle Bible. Máme věřit tomu, co říká Tridentský koncil nebo Božímu slovu, které nenechává nikoho na pochybách?

Společně tedy v otázce naší spásy pouze a jedině na dílo Pána Ježíše Krista. Budme poslušni Božího slova a z vděčností za své spasení číňme dobré skutky, které nám Bůh připravil.

Boží milost přeje čtenářům, - reformovaný - Zápas o duši 94, duben 2007, zkráceně

Pokračování

Je známo, že tantrické meditace mantry – tím také i TM – mohou uvést meditujícího do světa plného vizí, obrazů a bizarních představ, které se dají srovnat s prožitky, jaké mají požívači drog. Při tom se dostávají do vědomí podvědomé zážitky, což ukazují často se objevující zážitkové plnění. Počáteční příjemné zkušenosti a krásný svět, ke kterým přivedla meditace, svádějí začínajícího meditujícího, aby navštěvoval další kurzy, které mají potvrdit a prohloubit první

zkušenosti. Za tím účelem nabízí hnutí TM řadu standardizovaných a drahých kurzů.“ (196)

Tvrzením, že „TM může provádět každý člověk, že je „lhostejné, jaký má světový názor a k jaké náboženské společnosti přísluší“, pak tato technika otevírá mnoho dveří. Je překvapivé, že v poslední době se stále více lékařských odborných časopisů pokouší přimlouvat za TM z terapeutického pohledu, zejména u častých psychovegetativních poruch regulace. Mezi jiným se píše: „TM se zde nabízí jako vítaná duchovní technika uvolnění, protože na celostní rovině

navozuje postoupnou vegetativní a emoční stabilitu a navíc nevědomky zvládá potlačené konflikty tím, že zpracovává emocionální podíl.(77)

Mnoho meditujících podává zprávu o příjemných subjektivních pocitech, které se dostavily již při úvodní meditaci a během doby také na psychologické úrovni uvádějí zlepšení mezilidských vztahů, úbytek pocitů strachu, zlepšené sebevědomí, větší schopnost navazovat kontakty a přátelství. Každý meditující proto ovlivňuje mnoho individuální rámec také své prostředí. Toto působení má za následek, že asi 70 % zájemců začne po úvodu trvale tuto techniku praktikovat.(77)

Četné přednášky a zprávy o TM slibují pokoj, stupňování energie, zmizení strachu, osvobození od psychosomatických příznaků, štěstí, tvůrčí sílu, lepší duševní výkony, oproštění se od drogové, alkoholové a nikotinové závislosti, lepší noční spánek nebo zvýšenou schopnost učení, vcelku tedy naplnění života.“ (153)

Mohu doporučit TM jako lékař? Je provádění TM skutečně „nezávislé na světovém názoru a náboženství“? Proč pak slibují učitelé TM vnitřní nebeské království“ plné životních prožitků, které se „automaticky přenáší od jednotlivce na stovky dalších“, příp. že „v blízké budoucnosti nastane zlatý věk“?

Je třeba přivítat to, že ze strany lékařů je poukazováno na nebezpečí, které přináší účast na TM, a že se toto nebezpečí nepodceňuje. Právem bych měl jako lékař a křesťan varovat před „náboženskou subkulturou“. (88)

Pozorný čtenář si položí otázku, zda zde již nevstupují do hry spiritistické vlivy? Proč nadšení zastánci TM nepodávají žádné zprávy o tom, že musí „přísahou vyhlásit svou loajálnost“ a že učení Maharishiho „je tajné a jedinečné“? Proč je zamlčován „utopický světový plán“? Proč jsou zamlčovány mantry, které mají svůj původ v hinduismu a „božské potenci“?

„U TM není natrvalo možná žádná meditace bez ideologie a žádná ideologie bez meditace. Obojí jsou neoddělitelně spojeny. Nemůže se zde jedno dělat a druhé opustit, aniž by člověk sama sebe neklamal... Zatím nutí k zamyšlení dokumenty zájmových společností poškozených TM“ (98)

Nezpracování podvědomých obsahů prožitků během meditace a nedostačující a prakticky neexistující meditační doprovod zapříčiňují u mnoha meditujících vážné psychické obtíže, jako např. poruchy spánku, strach, poruchy koncentrace, halucinace, pocity izolace, deprese, precitlivělost a také tělesné obtíže. Více než 70 % meditujících se spontánně vyjádřilo, že se prostřednictvím meditace dostali do psychických obtíží. Takovéto obtíže byly pozorovány již u meditujících, kteří denně meditovali 2krát 20

minut a měli jen malý kontakt s organizací. Tato fakta odporují tvrzení organizace TM, že TM je neškodná uvolňovací technika s výlučně pozitivním účinkem.

TM se projevuje negativně u schopností rozhodování. Nápadná je ztráta sebeurčení a obracení se na autority TM, které jsou při důležitých rozhodnutích meditujícími dotazovány. Také se pod vlivem TM výrazně změnila celá společnost.

Zejména silně se projevuje redukované sociální chování u manželských partnerů. Intimní a emocionální vztahy se velmi silně snižují – až k úplnému odpirání. Také vztah k dětem, k péči o ně, přichylnost a trpělivost vůči nim silně polevují: v některých případech dochází k úplnému zanedbání dětí, protože představují stresor, a zájem o TM a o skupinu má prioritu. Vcelku je zanedbávána vůle uspořádat společný partnerský život. – Mnoho meditujících se dává rozvést nebo vede uzavřený klášterní život.

TM může vyvolat duševní onemocnění nebo je přinejmenším připravit. Scházející možnosti ke zpracování meditačních prožitků a změněný rastr vnímání vytvářejí příznivé předpoklady pro nastupující patologický jev. K tomu přistupuje všeobecná senzibilizace a narůstající labilita v osobnosti meditujícího, což se může rozšířit až po překročení hranic vlastního já.

TM se představuje jako prostá, vědecky prokázaná technika uvolňování, která je bez religiozity a ideologie. Každý by mohl dle této metody meditovat a zakusit její pozitivní vlivy. Kontraindikace nejsou známy. Zajímaví se nováček získává při úvodních přednáškách dojem, že se jedná o vědecky probádanou, seriózní techniku uvolnění.

TM na veřejnosti šíří nároky, které se nekryjí s jejich cíli: TM tvrdí, že meditace je pouze technika uvolnění, je to však religiózní metoda a světový názor.“ (196)

Ale TM nelze tak jednoduše odbýt, když řekneme, že „v autogenním tréninku přece máme výtečně rozvinutou metodu, jak se mohu ponořit sám do sebe! „ Nebo protože máme autogenní trénink, nepotřebujeme TM. Přináší nám psychofyziologicky totéž, jako autogenní trénink, který je u nás po desetiletí dobře prověřen. Ale nevystavuje cvičení nebezpečí, že se dostanou pod vliv ideologie, která je cizí našemu kulturnímu prostoru a která, když je navíc přednášena s militantní dynamikou, může být nebezpečná.“(85)

Když však přistoupíme k autogennímu tréninku, pak bych se chtěl ještě na tomto místě zeptat: nedají se např. u autogenního tréninku rozpoznat stejné stupně jako u jógy? Autogenní trénink obsahuje prastaré části všech technik ponoření a hypnotismu!

Dle mého názoru je nanejvýš pochopitelné, když na kritické zprávy o TM následují v lékařských časopisech příslušné odpovědi:

Je TM skutečně „tou nejprostší a nejvíce praktikovanou z mnoha metod, která má pomoci opět nalézt náš střed, abychom znovu pochopili naše postavení v celém vesmíru, a takto, aby se zase do „našeho nitra dostavil klid a vnikla potencionální síla“? Vezměme si jako křesťané do ruky slovo Boží! Poznáme, jaké místo nám bylo Bohem přiřknuto!

I když přívrženci TM odmítají, „že jde o nějaké náhradní religiozní uspokojení pro člověka, aby stavy fantazie těšila zklamané a ztroskotané jedince v naší společnosti nebo je dokonce otrávil novou ideologií“, přesto TM je a zůstává religiozní! O tom nemůže být pochyb!

TM není vlastním náboženstvím, nýbrž patří do oblasti hinduismu. TM nepotřebuje žádné kněze, i když je třeba si položit otázku, zda učitelé TM a vedoucí center nezaujímají takový postoj. Nepotřebuje žádné speciální kaple nebo svaté prostory, ale tam, kde je přítomna „jeho svatost“, zdá se, že je „svaté místo“. Mahariši píše ve své brožuře „Božský plán“; „Nyní přišel čas opět vyzvednout nebeské království, vnitřní království nebes, a učinit je takovým, aby lesk hmotné říše mohl být osvětlen světlem onoho vnitřního.“ Mahariši cituje, aniž by ho jmenoval Ježíše Krista, když píše dále: „Vy jste určeni k velké radosti života, a tato se nalézá ve vás, v jednom každém. Je třeba jen začít ho užívat.“

„Lidé mají stále sklon k výstřednímu počínání. Ve staré Evropě je tolik duchovních sil, které jsou mnohem přiměřenější vašim životním formám. Váš životní a pracovní rytmus stojí v přesném protikladu k onomu buddhistickému. Většina evropských a amerických přívrženců Budhy mi připadají jako elektrické ventilátory, které byly proti svému určení vypnuty, ale které ještě stále v důsledku falešného kontaktu sice se zmenšenou silou, a proto velmi smutně se dále točí. Nemohou dosáhnout a nalézt klidu, ale také nemohou správně fungovat. To je zlé.“ (158)

„Tato starost neplatí jen pro evropské a americké Budhovy přívržence, ale taktéž se týká přívrženců americky tržně poznamenaných a s militantní dynamikou rozšiřovaných učení Maharišiho Maheše Jogiho.“(99)

Mensen podává zprávu o tělesném a duševním zhroucení, o rozvoji těžkých, nezvládnutelných duševních poruch, o rozbitých manželstvích a rodinách, o narušených přátelstvích a rodinách, narušených přátelstvích, úpadcích v povolání, finančních bankrotech, totální neschopnosti žít normálním životem a také o sebevraždách.(201)

Pro všechny lékaře by měla být zavazujícím odkazem závěrečná slova referátu profesora Langena „Meditace – pomoc nebo nebezpečí?“, která se týkala TM

a byla pronesena v r. 1979 na terapeutickém týdnu v Karlsruhe: „Medicínský okultismus ... rozkvetl již mnoha květy, žádné další již nepotřebujeme; Západ vytvořil tolik vynikajících kulturních statků, že nepotřebuje žádný a k tomu ještě podstatně rozbředlý indický světový názor.“ (86;99)

Jeden bývalý guru píše (93) : „TM je hinduismus s cukrovou polevou. Jeho čisté religiozní povaha je chytře maskována vědecky působícími hesly, aby západně organizovaný člověk na ně naletěl.“

Jak jsme četli, je TM ve spojitosti s náboženstvím, neboť vyjádření nejvyšší hlavy TM Mahariši Maheš Jogiho „meditace je tou jedinou cestou, jak lze nalézt Boha“. Toto učení je jasným zřeknutím se křesťanského poselství. Jako křesťan nepotřebuji meditaci, nýbrž se cele odevzdávám pod neviditelné působení Boha a nechávám se formovat Ježíšem. Jako věřící se pak ptám, co Bůh chce. Do této oblasti patří také čas k modlitbě. Kdyby Kristus netrpěl, nebylo by žádného vykoupení. Jen sám Bůh, Ježíš Kristus, může o sobě tvrdit, že je tou jedinou cestou.

TM si na sebe oblékla vědecký plášť a takto vychází vstříc západní civilizaci, která se často s úctou dívá na vše, co nese označení „vědecký“. Z uvedených vývodů jste poznali, že TM není pouze religiozní jako taková je i výrazem východního náboženství.

V příručce pro učitele TM nazývá Mahariši Jogi speciální duchovní bytosti, které propůjčují TM okultní sílu, „mistry svatých tradic, strážce věčné moudrosti“ – kde se ukazuje přesně tatáž moudrost, kterou předal satan prvním lidem. TM vede meditujícího často do kontaktu s duchy, kteří jsou současně rozpoznáni jako spirituální mistři z minulosti, nebo přijímají četné jiné podoby, z nichž některé jsou nanejvýš groteskami i budící strach ... Protože mantry TM jsou kódovými jmény hinduistických božstev, za kterými se ve skutečnosti skrývají démoni, je takto opakování mantry výzvou démonům, aby se zmocnili meditujícího, pak je naprosto zákonité, že meditující mají spiritistické prožitky.“(58)

„Protože zkušenosti spiritistického média vykazují zřetelnou podobnost, může být, že kosmické vědomí je pouze jiné jméno pro démonickou posedlost...

Na rozsahu uznání, kterého se dnes dostává ze strany vědy širokému spektru okultního, a na horlivosti, se kterou se veřejnost o to zajímá, se dá poznat, že lidstvo je vystaveno mocnému náporu duchovních mocí. Nazývat tyto mocnosti demony přirozeně není moderní.“ (58) ■

*Poznámka: TM ...transcendentální meditace
Manfred Heide, Bludné cesty ke zdraví, JUPOS*

Zjevení 13 nebude nikdy plně pochopeno, pokud dobře nepochopíme hranice církevní autority. Následující slova se vztahují na každou církev, naši vlastní nevyjímaje.

Zásady obsažené v tomto proslulém protestu ... jsou nejvlastnější podstatou protestantizmu. Tento protest se staví proti dvojímu lidskému zneužívání moci ve věcech víry: prvním je zasahování státních úřadů do náboženských otázek a druhým je samozvaná moc církve. Na místo těchto zlořádů klade protestantismus právo svědomí nad moc úřadů a autoritu Božího slova nad moc církve. Především odmítá světskou moc v duchovních věcech a odvolává se na slova apoštolů: „Lépe je poslouchat Boha než lidí.“ ... Kromě toho vyhlásili protestující své právo svobodně vyslovit své přesvědčení o pravdě. Budou nejen věřit Božímu slovu a poslouchat je, ale budou i učit tomu, co Boží slovo říká, a neuznávají právo kněží nebo úřadu proti tomu zasahovat. Špýrský protest je slavnostním vystoupením proti náboženskému útlaku a požadavkem na právo všech lidí uctívat Boha podle vlastního svědomí.

Kdyby si reformace po dosažení prvního úspěchu dovolila vyčkávat, až získá přízeň světa, zpronevěřila by se Bohu i sobě a tím by si připravila vlastní zkázu. To, co tehdy prožili reformátoři, je poučením pro všechny následující věky. Satan působí proti Bohu a proti Božímu slovu stále stejným způsobem. Stejně jako v šestnáctém století staví se i dnes proti tomu, aby se Písmo svaté stalo měřítkem života. V naší době lidé odešli daleko od jeho učení a příkazů a je třeba, aby se vrátili k vlastnímu základu protestantizmu - k Bibli jako k jedinému pravidlu víry a života. Satan stále působí všemi svými prostředky, aby zrušil náboženskou svobodu. Antikristovská mocnost, proti které vystoupili protestanti ve Špýru, se nyní pokouší s obnovenou silou znovu získat ztracenou vládu. Stejně neochvějná věrnost Božímu slovu, která se projevila v reformaci během tak kritické chvíle, je jedinou nadějí pro nápravu dnes. GC 203-205).

Církev nemůže charakterizovat a trestat kacířství. To je papežský blud.

Přes svou upřímnost a zbožnost „poutníci“ nepochopili plně velkou zásadu náboženské svobody. Svobodu, pro kterou tolik obětovali, nebyli ochotni poskytnout druhým. „Jen velmi málo lidí, i nejpřednějších myslitelů a moralistů sedmnáctého století, správně chápalo velkou zásadu, vyplývající z Nového zákona, že jedině Bůh má právo posuzovat lidskou víru.“ - D.Neal, History of the Puritans, vol. 5, p.297. Nauka, že Bůh pověřil církev dozorem nad svědomím a dal jí právo určovat, co je kacířství, a trestat je, je jedním z nejhlouběji zakořeněných papežských bludů. Reformátoři sice zavrhovali učení Říma, nezavrhli však úplně jeho nesnášenlivosti. Hustá temnota, do níž papežství za dlouhou dobu své vlády zahalilo celé křesťanstvo, nebyla ještě úplně

odstraněna. Jeden z předních kazatelů osady v Massachusettském zálivu prohlásil: „Právě tolerance udělala svět protikřesťanským. Trestání kacířů církvi neuškodilo.“ – Tamtéž, vol. 5, p.335. Osadníci přijali zásadu, že při volbách do samosprávy mají hlasovací právo jen členové církve. Založili jakýsi nový druh státní církve a od všech požadovali, aby podporovali duchovní. Úřady měly právo potlačovat kacířství. Světská moc se tak dostala do rukou církve. Tato opatření zanedlouho vedla k nevyhnutelnému následku - k pronásledování jiných. (GC 292-293).

Kdo by měl být naším vůdcem. Duch svatý nebo lidská autorita?

Bůh neustanovil žádného člověka za vůdce, ani učinil žádného člověka svědomím pro ostatní; proto ať se lidské ruce zdrží omezování jeho služebníků, kteří cítí břemeno vkročit na jeho vinici a pracovat. Žádná lidská bytost nemůže vynášet soud nad svým bratrem. Nikdo také nesmí zacházet s drahými perlami, za které Kristus dal svůj život, hrubě. Perla, drahá lidská perla, byla nalezena Kristem. Ať jsou lidé varováni: dávejte pozor na to, jak zacházíte s Božím „zvláštním pokladem“. Všechna nezdvořilost, všechna bolest, všechno přehlížení, které tyto duše snášejí z vašich rukou, je vám přičteno, jako byste to učinili Ježíši Kristu. Nemá se s nimi jednat panovačným, prikazujícím způsobem. Zákony a pravidla jsou učiněny centrem díla, které bude brzy rozbito do atomů. Lidé nemají diktovat. Ti, kteří stojí na pověřených místech, nemají zapojovat všechny své síly, aby některé podpírali, zatímco ostatní jsou sráženi, ignorováni, opuštěni a ponecháni k zahynutí. Ale je povinností vůdců podat pomocnou ruku všem, kdo ji potřebují. Ať každý pracuje podle plánu, který mu Bůh zjevil svým svatým Duchem. Duše je zodpovědná jedině Bohu. Kdo může říct, kolik cest světla bylo uzavřeno plány, které Bůh nedoporučil ani neustanovil? Pán nežádá o povolení ty, kteří jsou v zodpovědných pozicích, když chce použít určité lidi, jako své agenty k oznámení své pravdy. Ale použije ty, které použije. Pomine lidi, kteří se cítí schopnými a vhodnými pracovat ve své vlastní moudrosti; a použije ostatní, o kterých si myslí ti pravděpodobně moudřejší, že jsou pro to nezpůsobilí. Mnozí, kteří mají nějaký talent, si myslí, že jsou nezbytně potřební ve věci Boží. Ať si dají pozor, aby nedosáhli až nad své možnosti a Pán je neponechal jejich vlastním činům. Nikdo nemá používat lidskou autoritu k tomu, aby spoutal mysle a duše svých spolubližných. Nemají vymýšlet a praktikovat metody a plány, kterými by každého jedince dostali pod svou kompetenci. ■

Myšlenky ke knize Zjevení E.G.White

ZTRACENÉ SVĚDOMÍ

Jak můžeme získat čisté svědomí a udržet ho? Jak máme správně reagovat na pocit hříchu? Otázky takového druhu potřebují rozsáhlý rozbor s velkou časovou náročností. Spokojíme se s několika principy, které musíme mít stále na zřeteli. Zdá se o vyznání hříchu, odpuštění, napravení chyb a pak zbavení se snahy svolit vinu na někoho jiného. S tím vším je spojen proces učení.

Vyznat a zanechat poznaný hřích

Přezkoušejte svoje pocity hříchu ve světle Božího slova – Bible. Zaobírejte se hříchy, na které Bible poukazuje. V knize Přísloví 28,13 čteme: „Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, nadšenství dojde.“

Jan považuje vyznání hříchu za trvalou charakteristiku křesťanského života (1J 1,9) Vyznání máme těm lidem, proti kterým jsme zhřešili. Jan 5,16: „Vyznavejte se pak jedni druhým z hříchů svých, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli. Mnohoť zajisté může modlitba spravedlivého opravdová.“

Především musíme vyznat svoje hříchy tomu, koho nejvíce zarmucujeme a urážíme. Ž 32,5

Prosme každého, na kom jsme se dopustili bezpráví o odpuštění a smíření

Ježíš nás učí: Mt 5,23-24 „Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě, nechež tu daru svého před oltářem a jdi, prve smíř se s bratrem svým, a potom přijď, obětuj dar svůj.“ Mt. 6,14.15. „Nebo budete-li odpouštěti lidem viny jejich, odpustí i vám nebeský Otec váš. Jestliže pak neodpustíte lidem vin jejich, aniž Otec váš odpustí vám hříchů vašich.“

Proved' odškodnění Bůh řekl Mojžíšovi 4M 5,6.7. Tento princip zákona zavazuje také věřící žijící v době novozákonní. (Filemon v. 19; Luk 19,8) Neodkládejte očistění zraněného svědomí. Apoštol Pavel říká, že dělá jak nejlépe může a to: „aby měl svědomí bez úrazu před Bohem i lidmi.“ (Sk 24,16) Mnozí si myslí, že když se nebudou zabývat svými hříchy, že svědomí se samo očistí. Tento náhled přináší jen deprese,

strach a různé citové problémy. I když je hněv či mrzutost již dávno zapomenuta, mohou pocity viny přetrvávat. Nevyjasněné či nevyřešené pocity viny mají za následek porušení duševní rovnováhy. Apoštol Pavel se o tom také zmiňuje „...kvrněným pak a nevěřícím nic není čistého, ale poskvrněná je i mysl jejich i svědomí.“ (Titus 1,15)

Na poraněné svědomí musíme ihned revat, a to na modlitbě v přítomnosti Boží. To je jediná cesta k zachování čistého svědomí.

Vychovejte si svědomí

Když je naše svědomí lehce zranitelné, nesnažte se na něm páchat násilí! Ten, kdo to přesto dělá, neslyší obviňování. To vede dál k odmítnutí přesvědčení o vykonaném hříchu. Měříme svoje svědomí hloubkou Božího slova, abyste mohli začít pracovat s hodnotnými informacemi.

Jeden důležitý aspekt ve výchově svědomí je ten, že se musíme naučit soustředit na to, co je správné, totiž na Boží zjevenou pravdu. Když naše svědomí spočívá jen na naše pocity, může docházet k falešným obviněním a úsudkům. Ve svém životě se nesmíme v žádném případě řídit svými pocity! Taková orientace je velmi nespolehlivá. Svědomí musí být přesvědčeno Božím slovem a ne našimi pocity.

Naše svědomí se také může mýlit, když se náš rozum zaměřuje výlučně na naše hříchy a ignoruje Boží milost. Opravdoví křesťané prožívají obě skutečnosti. Našemu svědomí musíme dovolit rozeznat dary Ducha svatého a zbytky hříšného těla. Musíme vidět naši víru i naše selhání.

Naše svědomí musíme nechat vyučovat Duchem svatým a Boží pravdou. Pak bude živé a citlivé a dá nám správné pokyny. Spolehlivé svědomí se stane velkou silou duchovního růstu a bude stabilizovat náš život víry.

Objevme znovu své svědomí

Svědomí jako lidská vlastnost je většinou podceňováno a špatně chápáno. Toto vše se děje v zájmu psychologie. Ta se pokouší svědomí umlčet, odmítá biblickou úlohu při posuzování svědomí. Současná filozofie říká: „neobviňuj sám sebe“. To má špatný dopad na církev i sekulárního člověka.

Naše svědomí musíme pečlivě vychovávat čistým Božím slovem. Ale především ho musíme chránit před znečištěním. To je rozhodující pro svět kolem nás, který nevěří Bohu.

Nesmíme dovolit, aby námi zvěstované Boží poselství bylo nakaženo světskými představami o hříchu, které uspokojují lidi. Populární evangelium říká, že Ježíš nás osvobozuje od smutku, samoty, pochyb, bolesti a utrpení. V Bibli ale čteme, že Kristus přišel osvobodit lidi od hříchu a hřešení. Jediná cesta k od-

puštění hříchů a k pravé svobodě je žít v pokoře, činit pokání a následovat Ježíše Krista.

Nemůžeme se zbavit hříchu tím, že říkáme, že nejsme ve skutečnosti špatní. Musíme se našim hříchům podívat přímo do očí. Kdo je zvyklý umlčet svědomí v malých přestupcích, nevezme si příklad z poselství Bible, která ho chce uvést na správnou cestu.

Někteří křesťané přišli k závěru, že poselství evangelia je nutné aktualizovat. Z poselství zcela vypustili myšlenku o hříchu. Krista představují jako zachránce z beznaděje, jako řešitele problémů a jako odpověď na emocionální nouzi. Takové evangelium, které je nabízeno nevěřícím, nepromlouvá ke svědomí a zamlčuje existenci hříchu. Proto je to evangelium bez síly a představuje falešné poselství. Jiní nechají slovo hřích v poselství ale hovoří o něm tak zaobaleně, jak je jen možné. Zdůrazní sice hřích, ale velmi všeobecně a nevysvětlí jeho podstatu. Řeknou: „Přirozeně, že jsme zhřešili, my všichni jsme zhřešili!“ Tak jako by stačilo přiznat, že každý člověk je hříšník, což nám ale nemusí dát poznat naši vinu. Jak může správně činit pokání ten, kdo nemá pocit osobní odpovědnosti za hřích?

Proto současná tendence znehodnocování svědomí také podkopává evangelium. Svědomí je důležitý klíč k radosti a vítězství v křesťanském životě. Přednosti čistého svědomí jsou jedním z největších požehnání v křesťanském životě. Apoštol Pavel se vícekrát odvolává na čisté svědomí uprostřed těžkostí a pronásledování pod kterým trpěl. (Sk 23,1; 24,16; 2K 1,12). Vědomí, že má před Bohem čisté srdce, mu dalo sílu obstát ve zkouškách. Jeho čisté svědomí mu bylo důvodem k radosti.

Cesta k duchovní zralosti se vyznačuje tím, že se učíme podřídit svědomí Božímu slovu a žijeme podle něho, aniž by nás ovlivňovalo lidské mínění.

Podle mých osobních zkušeností s církví jako s celkem, se mi zdá, že církev zapomněla na duchovní význam zdravého svědomí, což má také co do činění s utrpením a porážkami v duchovním životě. Církev přestala učit jak je důležité mít čisté a zdravé svědomí. Příliš mnoho energie je věnováno zbytečným pokusům vyrovnat se s obviňujícím srdcem bez ochoty plně skoncovat s hříchem, který zatěžuje svědomí. Je to duchovní sebevražda. Pavel píše o takových lidech následující: 1Tim. 1,19: „*Maje víru a dobré svědomí, kteréžto někteří potrativše, zhyznuli u víře*“. Jsou jako pilot, který vypne varovný systém!

Musíme slyšet hlas našeho zdravého svědomí. Cena za jeho odpojení je příliš vysoká a vede k duchovní katastrofě.

Znovu musíme objevit biblickou pravdu o svědomí a také podle ní žít. Jinak nemáme hříšnému světu co říci. ■

Jaroslav Juřica

»...A MNOHO BYLA TRÁPENÁ...«

Následující článek byl jedním z hlavních referátů na první mezinárodní konferenci v Jeruzalémě v roce 1998. (I přes jeho stáří je i dnes vysoce aktuální. *pozn redakce*).

Při přemýšlení nad důvody konání této konference (financované CASD), jsem si nechal projít hlavou teologickou situací posledních dvanácti let (1986 – 1998). Po hlubokém rozboru souvislostí mezi duchovním zdravím církve a jejím postojem k Božímu slovu, jsem došel k závěru, že využiji této příležitosti k představení součané teologické situace naší církve a také k předložení několika návrhů.

... a mnoho byla trápena!!! Proč?

Čtenáři Bible poznali, že jsem si nadpis vypůjčil z Marka 5,25.26 „*Tedy žena jedna, kteráž tok krve měla dvanácte let, A mnoho byla trápena od mnohých lékařů, a vynaložila všecken statek svůj, a nic jí bylo neprospělo, ale vždy se hůře měla.*“ Mým úmyslem je představit paralelní situaci mezi stavem ženy, o níž hovoří Bible a dnešní adventní církví. Vypadá to tak, jako by naše církev vykrvácela až k smrti, protože autorita Písma, živá krev církve, je napadena smrtelným virem našich současníků, kritikou z vyšších míst. V této analogii koresponduje dvanáct let mezi konferencí v Riu v roce 1986 a touto jeruzalémskou konferencí v roce 1998.

Mnoho lékařů, pod nimiž žena trpěla, je možné přirovnat k teologickým expertům a profesionální elitě církve, kteří určují teologické myšlení církve. K takovým lékařům patří doktoři starozákonní a novo-

ID. 104233

PHOTOCASE.COM

PRODUCTION USE OF THIS FILE IS PROHIBITED!

VISIT PHOTOCASE.COM TO ACQUIRE A PROPER LICENCE

zákonní teologie, církevních dějin, pastorační práce, misie atd.

Nikdy před tím se církev nemohla pochlubit takovým množstvím akademiků a profesorů. A přece nikdy před tím tolik netrpěla pod rukou mnoha lékařů.

- Naše biblická věrouka hodně vytrpěla od mnoha lékařů, jejichž exegese přinesla nejistotu téměř do každé biblické části.
- Naše rozdílné učení (stvoření v doslovných šesti dnech, sedmý den sobota, svatyně, duch prorocký, druhý příchod J.K. atd.) hodně vytrpělo od mnohých lékařů, jejichž rafinované reinterpretační naší jedinečné identity zničilo naše poselství a misii.
- Náš zvláštní životní styl, hodně utrpěl od lékařů, kteří navrhli oddělit se od historického životního stylu (svěcení soboty, dělení čistého od nečistého, módní šperky atd.) a přijali nové způsoby (jako např. homosexualitu, přiměřené používání alkoholu, rozvod a opětné uzavírání sňatků atd.).
- Naše bohoslužby a kázání také hodně vytrpěly od mnohých lékařů. Naše kázání jsou nemastná a neslaná, naše bohoslužby jsou nezajímavé. Zakopávají od jednoho žertu k druhému, přebírají kdekou novinku z moderního světa obchod-

ních ulic t.j.z mega církví a charismatických církví, aby tím uspokojily současné potřeby naší církve.

 Vaše misie a evangelizace hodně vytrpěla od lékařů, kteří radí soustředit se na sekulárního člověka (bez příslušnosti ke kterékoliv církvi – *poz, překladatele*), místo na „ztraceného člověka“. (Nezáleží na tom, zda je sekulární nebo přísluší k některé z církví Babylonu.)

- Naše nakladatelství, literatura a traktát mnoho vytrpěly od mnoha lékařů, kteří vydávají a rozšiřují materiál, který není biblicky orientovaný a neslouží k jednotě víry.

Je nutné se zeptat, kolik stála tato opatření naší církev a jakých výsledků dosáhly mnohdy bolestivé operace, které musela církev během posledních 12 let vytrpět od mnohých lékařů? (Více na toto téma najdeme v dokumentu GK)

Jak používáme Písmo v životě? (CASD, diskusní dokument GK 1995 v Utrechtu). Bible, to popisuje nejlépe, když říká, že nic jí neprospělo, nýbrž „vždy se měla hůře.“

Přemýšlejte sami, zda můžeme tato va přenést na dnešní církev. Jedno je jisté, žena potřebovala léčebný dotek, ne od „mnoha lékařů“, nýbrž jen od *Velkého lékaře, Ježíše Krista*. Stav chudokrevnosti církve může být odstraněn jen přijetím Kristových slov, kterým zůstaneme věrní. To je důvod, proč jsme se tento týden sešli v Jeruzalémě.

Dále následuje „Poselství prezidenta GK“ br. Folkemberka, který mimo jiné říká:

„V žádné době dějin tohoto světa nebyla Bible tak potřebná, jako dnes, ale také v žádné době nebyla více napadána než dnes. Když je Boží slovo správně studováno, vždy přináší probuzení. Ať tato konference obnoví a oživí tvůj víru.“

Na dalších 14 stránkách následuje rozbor páté kapitoly Markova evangelia. Rozbor zveřejníme v dalším čísle časopisu.

Tento referát uveřejňujeme proto, aby si čtenáři uvědomili, jak je důležité znát dobře Písmo svaté, se kterým je nutné konfrontovat každé kázání či přednášku, ať je od kteréhokoliv teologa, doktora, či profesora. „...a mnoho byla trápena...“.

Apoštol Pavel nás také nabádá ke studiu. ■

Prosíme, nechápejte článek jako formu kritiky.

Samuel Koranteng – Pipin
Zpracoval a přeložil J. Juřica

DVĚ UMÝVADLA

Byla kdysi nedaleko od sebe dvě umývadla, která se v mnohém navzájem podobala. V obou byla voda, obě měla po straně pověšený čistý ručník a obě používali vlivní mužové. Zde však každá podobnost končí.

Jedno umývadlo symbolizovalo pokoru Služebníka s nímž umýval nohy dvanácti obyčejných mužů. Druhé skromné umývadlo sloužilo pyšnému římskému prokurátorovi, jenž jako nestranný soudce zradil svatou pravdu.

Prvé umývadlo reprezentovalo Spravedlnost a Milost. Druhé zvlhčilo ruce muže, který se přiklonil k všeobecnému názoru, a ignoroval své vlastní přesvědčení o nevině odsouzeného.

První umývadlo představovalo Odpuštění a Soucit. To druhé bylo poskvrněné vypočítavostí, s nímž tento slabošský římský vládce souhlasil, aby nevinný Muž byl bičován a na vznešenou hlavu Mu byla nasazena trnová koruna.

Ruce, které navrátily zrak slepému a očišťovaly malomocné, byly přibity na kříž, zatímco tento nerozhodný vládce se naklonil nad svým umývadlem a jakoby se nic nedělo si umyl ruce od viny za prolití nevinné krve. Tento čin nebyl nic jiného než Zbabělost.

Žel, podobně jako římský vládce si mnozí i dnes umývají ruce ve snaze odvrátit se a odstranit všechno o čem ví, že je správné, spravedlivé a milosrdné. Za činění dobra neexistuje žádná náhrada, ani žádná omluva, když ho ve svém životě nekonáme.

The Anchor No 112, Apr-June 2006

Přeložil Kováčik Ján

Konflikt na blízkém východě

Ehledu například lidé věřící Bibli a členové ASD, každému politickému neklidu velký význam z hlediska doby konce. Nesplnilo se mnoho z očekávaného. Proto se také nepřikládá např. založení izraelského státu a z toho vyplývajících konfliktů, nějaký velký prorocký význam. V žádném případě ne větší, než kterémukoliv jinému konfliktu na této zemi!

Také dnes říká mnoho lidí z řad CASD, že není důležité zabývat se tímto problémem a přepisovat mu nějaký význam, protože nemá s proroctvím nic společného! Je tomu opravdu tak?

Nyní situace vypadá tak, jakoby se konflikt na Blízkém východě vyvíjel v nebezpečí pro celý svět. Má to snad opravdu co do činění s biblickým proroctvím doby konce? Podívejme se, jaký postoj zaujímají k tomuto dění protestantské evangelické a charismatické církve. Vidí také spravedlivou neboli svatou válku? Proizraelští křesťané považují všechny minulé války Izraele od r. 1948 proti muslimům, za Bohem vedené. Všechny tyto války Izrael přežil vítězně jen s pomocí Boží. Tak je to dnes interpretováno z křesťanského hlediska!

Je to správný biblický výklad? Chtěl to opravdu Bůh? Je to skutečné znamení Božího zásahu pro jeho národ? Jeden citát od Ramona Bennetiho z časopisu Die Wand: „Izrael nejenom že znovu vlastní svoji zemi, ale stal se i nukleární mocností a třetí nejsilnější vojenskou mocí na zemi. Také v hospodářství zaujímá jedno z předních míst na světě. Vše ukazuje na Boží zásah v Izraeli.“ Je možné uvést mnoho dalších citátů v tomto směru. Všechny se snaží být podepřeny Biblickými výpověďmi. A ve skutečnosti to vypadá tak, že mnoho starozákonních proroctví podporuje tento pohled. Např. 4M 24,18: „...Izrael ale zvítězí...“ Jsou okolnosti Izraele tehdy a dnes stejné? Myslel tím Bůh také současný politický stav Izraele? ■

Jaroslav Juřica

Úloha USA v tomto konfliktu

Jeden z hlavních důvodů tohoto konfliktu je, že Amerika usilovala od samého začátku o vytvoření samostatného státu Izrael a tak musí i nadále stát za touto myšlenkou. Další problém je v tom, že je ovládaná jak křesťany tak i židy. Amerika a OSN se zavázaly pomoci nově založenému státu tím, že ho právoplatně uznaly. Hlavní pomoc ale spočívala ve vojenském vybavení nového státu. Neustálá přítomnost vojsk OSN a USA a jejich útoky na muslimské národy, vedly nakonec k nenávisti USA ze strany Arabů. Jelikož se v této situaci nenašlo politické řešení, vznikl tzv. „moderní terorismus“.

Většina lidí nemá tušení o co zde vlastně jde. Jedná se zde o politický, rasistický nebo nábožensko-fanatický konflikt? Mezi protestantskými a adventistickými křesťany bylo na tento konflikt (před 150 až 50 léty) pohlíženo jako na předeheru Armagedonu, přípravu na poslední válku, na poslední hněv národů. (Zj 11,18) V letech 1830-1840, kdy se zhroutila islámská moc Osmanů (Turků), se očekávalo probuzení východních národů, tzv. žluté nebezpečí. Mimo jiné bylo také spojováno s Armagedonem! Pak přijde Kristus a udělá konec válečným silám. Z tohoto po-